BRIAN
MCCLELLAN
VE STÍNU
BLESKU
SKLENĚNÍ NESMRTELNÍ – KNIHA PRVNÍ

Ve stínu blesku

Vyšlo také v tištěné verzi

Brian Mcclellan

Ve stínu blesku – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VE STÍNU BLESKU

✳ SKLENĚNÍ NESMRTELNÍ ✳

KNIHA PRVNÍ

BRIAN McCLELLAN

TALPRESS

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is coincidental.

Copyright © 2022 by Brian McClellan
Maps and interior illustrations by Ben McSweeney
Translation © 2024 by Ondřej Kronich
Cover © 2024 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné verze 978-80-7197-845-9
ISBN e-knihy 978-80-7197-857-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7197-857-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7197-857-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro CA. Ty dobře víš, koho tím myslím.

$$N_B = (B^T \cdot B)^{-1} \cdot B^T \cdot B^N$$

KOVÁŘSKÉ SKLO

MOUDROSKLO

ZŘÍCÍ SKLO

NEBESKÉ SKLO

LÉČIVÉ SKLO

MLÉČNÉ SKLO

Vymahačovy náušnice
- M moudroskla
- M kovářského (80 hod.)
- L zřícího

Montérův náramek
- M auraskla (120 hod.)
- L moudroskla
- obroučka ze stříbra

Léčitelova korunka
- M léčivého (100 hod.)
- L mléčného

Milenčin prsten
- M zřícího (200 hod.)

Se (221°)
Ti (1668°)
CdS (1750°)
MnO_2 (535°)
Mn (1246°)
Cr (1907°)
$AgNO_3$ (210°)
Ni (1455°)
PbO (888°)
Cu (1085°)
S (115°)

$$Na_2CO_3 + SiO_2 \xrightarrow{-1500°} Na_2SiO_3 + CO_2$$

Stručný Slovníček Běžných Božích Skel

Aktivní Boží Skla

Aurasklo: zvyšuje krásu
Léčivé sklo: zesiluje léčivé účinky
Omamné sklo: zesiluje pocit euforie
Kovářské sklo: zesiluje fyzickou sílu a rychlost
Mléčné sklo: posouvá práh bolesti
Múzické sklo: zlepšuje tvůrčí schopnosti
Poutající sklo: zesiluje poddajnost
Zřící sklo: zesiluje smyslové vnímání
Nebeské sklo: vyvolává klid
Moudrosklo: zbystřuje mysl

Pasivní Boží Skla

Omnisklo: zesiluje rezonanci blízkého božího skla

Inertní Boží Skla

Kladivové sklo: velice odolné, nejčastěji používané do zbrojí
Břitké sklo: jeho hrana dokáže proniknout téměř čímkoliv

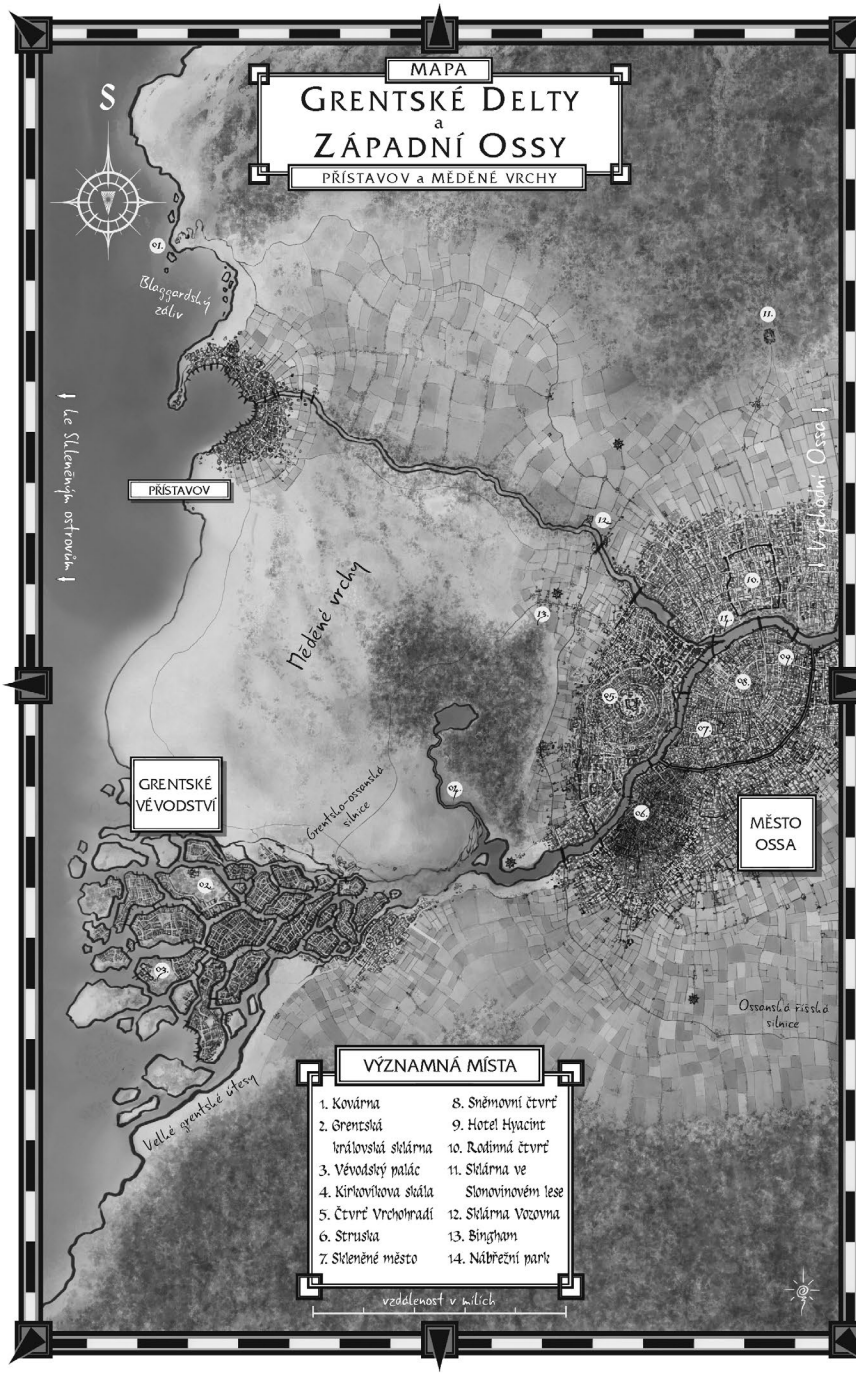
MAPA
GRENTSKÉ DELTY
a
ZÁPADNÍ OSSY
PŘÍSTAVOV a MĚDĚNÉ VRCHY
S
Bloggardský záliv
Le Skleněných ostrovů
PŘÍSTAVOV
Měděné vrchy
Východní Ossa
GRENTSKÉ VÉVODSTVÍ
Grentsko-ossská silnice
MĚSTO OSSA
Ossská řísská silnice
Velké grentské útesy
VÝZNAMNÁ MÍSTA
1. Kovárna
2. Grentská královská sklárna
3. Vévodský palác
4. Kirkovikova skála
5. Čtvrť Vrchohradí
6. Struska
7. Skleněné město
8. Sněmovní čtvrť
9. Hotel Hyacint
10. Rodinná čtvrť
11. Sklárna ve Slonovinovém lese
12. Sklárna Vozovna
13. Bingham
14. Nábřežní park
vzdálenost v milích

HLAVNÍ DRŽAVY
OSSANSKÉ ŘÍŠE
BALKÁNIE
SEVERNÍ PROVINCIE
JIŽNÍ PROVINCIE
NASUUD
S
100 říšských mil
1. OSSA a GRENTSKÁ DELTA
2. SKLENĚNÉ OSTROVY
3. DŘÍMAJÍCÍ PSI
4. EREPTIE
5. HOLIKAN
6. ŘEKA TIEN
7. STARÝ PÁN
8. POHOŘÍ HALIFAX

PROLOG

Demir Grappo se prodíral následky bitvy, zatímco slunce začalo zapadat za horami. Obloha se oděla do zářivě rudého odstínu, mračna vypadala jako plameny věčné výhně – výjev hodný portrétu, nebýt následků krveprolití všude po pláni. Demir spočíval pohledem na onom západu slunce a nevšímal si křiku a sténání umírajících. Přemýšlel, jestli jeho armáda zaměstnávala oficiálního malíře. Většina armád ho přece měla, ne? Pokud ne, měl by si nějakého najmout.

Zvedl prsty, aby vytvořil obdélník napodobující rám obrazu s krajinomalbou. *Byl* to neuvěřitelný pohled. Pomalu spustil prsty, aby si prohlédl bojiště, nad nímž se rychle stmívalo. Tohle… už bylo horší.

Demir vyrostl na příbězích o válečné slávě – o hrdinství, posledním vzdoru a ztečích kavalerie proti početní přesile; o nezastavitelných prorážečích v pestrobarevných čarodějných zbrojích, jak se prosekávají pěchotou, zatímco sklenění tanečníci metají po bojišti úlomky třpytivé siliky.

Ta květnatá slova byla vždycky mnohem čistší než skutečnost. Nemluvilo se v nich o oblacích dýmu po střelbě ani o hnilobné břečce bláta a krve pod nohama. Žádný z jeho učitelů se nikdy nezmínil o křiku dospělých mužů a žen – jak naříkají strachem, následkem zranění nebo pro své mrtvé přátele. *Rozhodně* se nezmiňovali o zápachu.

A krvi. Množství krve. Vždycky tomu tak bylo, když zde působili sklenění tanečníci.

Demir se během sedmi dnů třikrát zasloužil o vítězství a nemohl popřít, že při sledování bitvy, která se odehrávala podle jeho před-

stav, se mu rozbušilo srdce tak, jak to ještě nikdy nezažil. Vidět nepřítele rozdrceného a poslouchat jásot svých vojáků – to byl rozhodně nádherný pocit. Ale tohle? Pro felčary, chirurgy a kněze, kteří bloumali po bojišti nyní, to žádná sláva nebyla.

Demir rozjímal nad bažinatým tratolištěm krve, jež po sobě zanechala rota vojáků, kteří padli následkem útoku skleněného tanečníka. Těla byla vykuchaná a rozsekaná miliony skleněných střepů. Ti, kteří přežili, vypadali jako figuríny z domu hrůzy a křičeli bolestí, dokud se k nim nedostal zdravotník s různými božími skly k odpoutání mysli, ztišení bolesti a rychlejšímu uzdravení.

Byla to snad *jeho* práce, přemýšlel? Koneckonců to byli povstalečtí vojáci a v chaosu bitvy bylo snadné ztratit o podobných věcech přehled. Jeho pohled spočinul na jedné ze zraněných, mladé sedící ženě se vzácným mléčným sklem tišícím bolest, které svírala mezi zuby. Hleděla na Demira s tak intenzivní směsicí hrůzy a strachu, až se Demir přistihl, že se snaží schovat své tetování zobrazující překrývající se trojúhelníky na levé ruce, jež označovalo jeho čarodějnictví.

Jeho učitelka, skleněná tanečnice, mu kdysi řekla, že je dobré a správné, aby jejich druh vynikal nad ostatními. Tvrdila, že je to dar, který mu kromě magické schopnosti manipulovat s obyčejným sklem dává i psychologickou výhodu nad ostatními. Vždycky se ho měli bát, protože věděli, že dokáže zabít pouhou myšlenkou.

Důkaz měl nyní před sebou. Stovky mužů a žen rozsekaných na kusy. Báli se ho oprávněně. Ještě nikdy bezprostředně nezakusil, jak ničivá je jeho síla tak jasně jako na bojišti během uplynulých sedmi dní, a v hloubi duše ho to děsilo. Zvykne si na to časem? Koneckonců mu bylo teprve dvacet let a tohle bylo jeho první tažení. Zocelí se? Nebo už navždy bude pociťovat znechucení?

Demir se rozhlédl kolem sebe a hledal něco – cokoli –, co by mu poskytlo oporu. V důstojnickém štábu si jeho zmizení zatím nevšimli a on byl ponechán o samotě vedle mrtvých, raněných a kněžských léčitelů, kteří se o ně starali. Od živých se mu dostalo velkého uznání ve chvíli, kdy si spojili jeho zdobenou černou uniformu se siličným znakem, jenž ho označoval za skleněného tanečníka. Možná ho ve skutečnosti nepoznali, ale dokázali si dát dvě a dvě dohromady. Generál Grappo, velitel skleněných tanečníků.

Tolik to nenáviděl. Proč nedokázali vidět všechna ta vítězství, která jim dal, místo smrtícího čarodějnictví, o které nikdy nestál?

Zrak mu konečně padl na známou postavu a on obrátil své bezcílné bloudění jejím směrem. Minul felčara, který podával zraněné vojačce kus bílého božího skla velikosti a tvaru podkovářského hřebíku. „Sevři ho mezi zuby, dokud tě nepřejde bolest," poučil ji felčar a podíval se na Demira, jako by za to mohl on. Vojačka měla vnitřnosti z poloviny vyhřezlé ven. Za pár hodin bude mrtvá, ale kouzlo mléčného skla jí ulehčí odchod. Demir se z rozmaru pokusil pomocí své magie ucítit kousek mléčného skla, ale místo, které zabíralo, bylo studené a pro jeho smysly mrtvé. Boží sklo bylo jediné sklo, s nímž skleněný tanečník nedokázal manipulovat.

Vypustil z hlavy felčara a jeho umírající pacientku a přistoupil k muži, kterého viděl klečet na malém prostranství v poli mrtvých. Demir ho znal natolik dobře, aby odhadl, že se nemodlí. Pročišťoval si hlavu, jak tomu říkal, před každou bitvou a po ní. Demir si přál, aby se více vojáků staralo o svou mysl se stejnou pečlivostí.

Idrian Sepulki byl hromotluk přes šest stop vysoký, s kůží tmavou jako uhel, širokými rameny a nohama silnýma jak kmeny stromů. Měl na sobě zbroj prorážeče; lehké brnění z průpletové oceli poseté nesčetným množstvím vysoce rezonančních božích skel; náznaky mléčných skel pro potlačení bolesti; linie žlutých kovářských skel pro zvýšení síly a rychlosti; kousky fialových moudroskel pro povzbuzení mysli. Ze všeho nejvíc převládalo tmavě modré kladivové sklo, které bylo tvrdší než ocel, takže samotnou zbroj činilo téměř nezničitelnou. Idrianův mandlový štít a obrovský meč typu bastard, oba rovněž vykládané božím sklem, ležely na zemi vedle něj, potřísněné krví z bitvy. Jeho přilba nesla dva zkroucené beraní rohy z kladivového skla pevně připevněné k oceli. Mezi vojáky byl Idrian známý prostě jako Beran.

Z magie takového množství božího skla na jednom místě by se normálnímu člověku během několika minut udělalo zle a během pouhých hodin by zemřel, ale Idrian byl glazér – jeden z mála jedinců odolných vůči skelnému rozkladu. Ti byli z povahy věci všichni prorážeči. Demir se podíval na hřbet vlastní ruky, kde mu na kůži vyrašil fialový šupinatý lesk. Byla to první známka skelného rozkladu, způsobená používáním moudroskla k pláno-

vání a velení bitvy. Pokud by se nechala být, ztvrdla by skvrna v cosi podobného rybím šupinám a natrvalo by mu srostla s kůží. Několik dní si bude muset dávat pozor, aby se příliš nevystavoval kouzlům.

„Prorážeči Sepulki," pozdravil Demir Idriana. Voják otevřel jedno oko, uviděl, že je to Demir, a pokusil se postavit na nohy. Demir ho zastavil mávnutím ruky. „Nenech se rušit."

„Nijak nerušíte, pane," odpověděl Idrian hlubokým, živým basem. „Jen se snažím dostat z hlavy všechno to násilí." Otevřel obě oči a odhalil, že to pravé bylo už dávno nahrazeno umělým okem z fialového moudroskla. Demir se před pár týdny vyptával, ale nikdo zřejmě nevěděl, kdy Idrian k tomu skleněnému oku přišel a jak to, že ho ještě nezabilo. Dát si do vlastního těla boží sklo nebylo sice nic neslýchaného, ale představovalo to velké nebezpečí, dokonce i pro glazéry.

„To je zdravý přístup," odpověděl Demir. „Sám jsem se kochal západem slunce."

Idrian upřel na Demira svůj znepokojivý pohled s jedním fialovým okem. V tom pohledu nebyl strach a Demir mu za to byl vděčný. Alespoň *někdo* v této armádě ho považoval za víc než jen za zrůdu. Ale na druhou stranu, prorážeči byli jen o málo víc než státem podporované stroje na zabíjení. Moc rozuměla moci. „Jo, je to síla, pane. Gratuluji k vítězství."

Demir na Idriana chladně kývl a přemýšlel, jestli prorážeči hodně vadí, že někoho, kdo je o víc než polovinu mladší než on, oslovuje „pane". „Zdá se to jako vítězství, že ano?"

„Nepřítel byl rozdrcen. Ať už jim zbyly jakékoli síly, uprchli do hor. Holikan před námi leží bezbranný." Idrian pro sebe přikývl. „Alespoň takové jsou zprávy, které jsem dostal. Možná máte novější informace."

„Ne, to je tak souhrnem všechno."

Idrian si odfrkl. „Děkuji vám, pane. Nevíte náhodou, kde se nachází můj prapor?"

Demir o tom chvíli uvažoval a v duchu procházel souhrnem tisíců příkazů, které za posledních čtyřiadvacet hodin rozeslal. Obvykle by neměl přehled o jednom praporu, ale Idrian patřil k Železnorohým Beranům – velel jim Demirův strýc Tadeáš a byli

to nejlepší ženisté v Ossanské říši. Idrian by byl normálně s nimi, ale Demirovy plány pro tuto bitvu vyžadovaly dalšího prorážeče.

„Ještě nás nedohnali," odpověděl. „Předpokládám, že stále vyhazují do vzduchu mosty podél Tienu." Zamračil se. „To mi připomíná, že bychom jim měli poslat rychlého koně, aby věděli, že jsme válku vyhráli. Není třeba ničit infrastrukturu, která se nemusí ničit."

„Samozřejmě, pane. Mám tu zprávu odvézt sám?"

„Nemůžeš se dočkat, až budeš zpátky mezi nimi, hm?"

„Jsou to moji přátelé, pane. Nelíbí se mi, že teď nemají svého prorážeče."

„Ovšem. Ne, zůstaň ještě chvíli se mnou. Vyšleme jim koně a já se postarám, aby ses k nim brzy připojil."

„Děkuji, pane." Idrian se odmlčel. „Mohu ještě něco?"

„Ano?"

„Vojáci vám říkají Bleskový princ. Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat."

„To se mi nedoneslo." Demir vyslovil to jméno a převaloval ho na jazyku. „Má to být výsměšná přezdívka kvůli mému věku, nebo ocenění za rychlost mého tažení?"

Idrian zaváhal trochu déle.

„No tak, buď upřímný."

„Myslím, že obojí."

Demir se zasmál. „Líbí se mi to." *Bleskový princ*. Většina velkých mužů dosáhla středního věku, než si vysloužila takové pocty. Zamručel si pro sebe a vychutnával si, jak mu ta přezdívka zní. Skoro mu to dalo zapomenout na krev, která mu smáčela boty. Možná si na to zvykne. Možná se otrká v zabíjení i v nakazování ostatním, aby zabíjeli.

Zachvěl se. Ne. Byl politik, což bylo důležitější než to, že byl skleněný tanečník nebo generál. Tohle tažení vedl jen souhrou okolností a během několika dní měl v plánu vrátit se rovnou do své provincie, kde bude moci hodit krveprolití za hlavu a soustředit se na pomoc svému lidu.

Idrian se vydrápal na nohy. Převyšoval Demira o osm palců. „Pane, myslím, že vás hledá váš štáb."

Demir pohlédl směrem, kterým Idrian kývl, a uviděl, jak se

k němu na koních blíží malá skupina. Byla to podivná směsice ossanských politických spojenců – ti měli dohlížet na vyjednávání s nepřítelem – a ostřílených důstojníků, kteří byli vysláni, aby se ujistili, že první tažení tohoto mladého začínající vůdce neskončí naprostou katastrofou. Všichni se na něj zubili jako chovanci z blázince. Viděl jim na očích, jak očekávají, že po zpečetění jeho vítězství získají prestiž, půdu a zásluhy. Demirovi to nevadilo. Podělit se o zásluhy znamenalo, že mu budou v budoucnu zavázáni; tuto kartu si mohl nechat v záloze, kdyby ji někdy potřeboval vytáhnout.

Několik okamžiků bloudil pohledem po skupině a v duchu si dělal poznámky o tom, koho by mohl v budoucnu využít, s kým by mohly být potíže a koho by mohl pustit z hlavy. Tavriš Magna byl velký bachratý vtipálek s nízkými ambicemi. Helenna Dorlani neustále špitala Demirovi za zády a podkopávala mu nohy s rafinovanou rotou kyrysníků. Její bratranec Jevri ochotně přijímal Demirovy úplatky, aby na ni donášel. Třem členům malého cechovního rodu Forliů se podařilo proklestit si cestu do jeho štábu a právě oni měli z tohoto tažení největší prospěch, zatímco Jakéb Stavri uzavíral ve sněmu dohody, které značně sázely na Demirův neúspěch. Měl přijít o statisíce a podle výrazu ve tváři to věděl.

Byla to komplikovaná skupinka, z osobního i politického hlediska – nedůvěryhodné zmije, které se mu plazily kolem nohou a z nichž kterákoli mohla kdykoli uštknout. I při vítězství musel být obezřetný, aby se některý z nich neobrátil proti němu kvůli vlastnímu prospěchu.

Muž vpředu se jmenoval Kaprik Vorcien a byl to osobní přítel, kterého si Demir přivedl na tažení, aby mu kryl záda před všemi ostatními. Kaprik byl vysoký, hubený muž něco málo po dvacítce s černými vlasy a olivovou pletí ossanského rodáka. Na pravé ruce měl vytetovaný obrácený trojúhelník přetnutý vlnovkami zapadajícího slunce nad pouští – siličný symbol Vorcienova cechovního rodu. Vznešeně pozdravil Demira a seskočil z koně.

„Buď zdráv, vítězný Grappo!“ zvolal Kaprik. Ostatní ta slova s různou mírou nadšení opakovali. Demir se ohlédl po skupině, stále hodnotil jednotlivé osoby a všímal si tajemství skrytých v očích každého z nich. Za jejich radostí z vyhrané bitvy se skrýval

strach, stejně jako u vojáků. Kolik bylo koneckonců v důstojnickém sboru skleněných tanečníků? Moc ne. Kaprik byl jediný, kdo se nezdál našlapovat po špičkách. „To byla neuvěřitelná bitva," pochválil Demira.

„Uspokojivá," odtušil Demir. „Ten protiútok jejich dragounů mě překvapil."

„Ale stejně jste je rozdrtil. U zatraceného skla, chlape, přijměte trochu zásluh!" Kaprik mu sevřel ruku a přitáhl si ho do blahopřejného objetí, během něhož zašeptal: „Ohlédni se mi přes levé rameno. Jestli chceš pokračovat ve svém dalším plánu, teď je ta správná chvíle."

Demirovy oči našly mezi jeho podřízenými neznámou trojici: ženu středního věku se světlými vlasy typickými pro východní provincii, doprovázenou dvěma osobními strážci. Všichni tři vypadali unaveně a poraženecky. Odtáhl se od Kaprika a gestem ukázal na skupinu. „Co je tohle?" zeptal se hlasitě, ačkoli přesně věděl, o koho jde.

„Starostka Holikanu se přišla vzdát." Na Kaprikovo gesto přistoupila žena k Demirovi, ruce napřažené v prosbě. Padla na kolena a přitiskla tvář k zemi.

„Vzdávám se města Holikan," pronesla, „nechci vyjednat podmínky, ale nabízím svůj život výměnou za životy svých poddaných. Nezaslouží si zlobu říše."

Demir se na ni zadíval. S Kaprikem o této chvíli dlouze diskutoval. Byl to klíčový krok v jeho politické kariéře, a přesto ho to dokázalo překvapit. Helenna Dorlani stojící vedle poražené starostky vytáhla krátké stříbrné kopí a nyní ho držela rukojetí směrem k Demirovi. Dle *tradice* měl přijmout kapitulaci a pak obřadní zbraní probodnout starostce krk a na místě ji tak popravit. Koneckonců to *byla* rebelka, vzbouřenkyně a zrádkyně Ossanské říše. Demir pohlédl směrem k Idrianovi a jeho sebedůvěra při představě takového bezprostředního, formálního krveprolití zakolísala, ale prorážeč udělal dva dlouhé kroky zpět, jako by chtěl říct, že pro vojáka není v takových záležitostech žádné místo.

Demir si vzal od prostředníka kopí a otočil se ke Kaprikovi. Samotný Kaprik jen pokrčil rameny. Znal Demirovy myšlenky. Věděl, že Demir nemá v úmyslu dodržovat zastaralé tradice jen

proto, aby se zalíbil sněmu. Demir kopí drobně protočil a pak zamyšleně plácl násadou o levou dlaň. „Vstaňte," řekl.

Starostka pohlédla na Demira a pak na shromážděné důstojníky. Zdálo se, že je zmatená z toho, že ji v tuto chvíli neprobodává kopí. Demir zabodl kopí do země hrotem napřed, a pak se o něj opřel, zatímco uchopil starostku pod paží a vytáhl ji na nohy. Nabídl jí ruku.

„Dobrý večer. Já jsem Demir Grappo."

Starostka se několik okamžiků dívala na jeho *druhou* ruku – nebo spíš na znak skleněného tanečníka na ní. Nakonec zareagovala stiskem ruky. „Já jsem Myria Forlová, starostka Holikanu." Ještě chvíli váhala a pak dodala: „Slyšela jsem o vás, Demire Grappo."

„Doufám, že jen to dobré."

Přikývla. „Co tady děláte? Jste guvernér o dvě provincie dál; politik, ne válečník."

„Válečník?" Demir se zasmál a švihl palcem na Idriana. „To *on* je válečník. Já jsem jen trochu chytrý. Řekněte mi, Myrio, co chcete?"

„Já… promiňte?"

„Před sedmi měsíci jste vyhlásila nezávislost na Ossanské říši. Porazila jste dvě armády, shromáždila podporu pro svou provincii a podle toho, co vím, jste celou tu rebelii prováděla zatraceně dobře, než jsem se objevil. A přesto… si stále říkáte starostka."

„Protože jí jsem," řekla nedůvěřivě.

„Takže to nebylo uchopení moci? Neudělala jste ze sebe monarchu Holikanu?"

„Ne," řekla důrazně. „Vyhlásila jsem nezávislost, protože Ossa s námi vždycky jednala jen jako s provinčními venkovany. Nejsme a nikdy nebudeme rovnocenní. Chceme spravedlivé daně a místní soudy a…"

Demir ji jemně přerušil. „Já vím. Četl jsem vaše četná prohlášení, všech sedmaosmdesát. Jen jsem se vás chtěl zeptat osobně."

Někdo si odkašlal a Demir se otočil, aby spatřil, že Helenna Dorlani se znovu chopila stříbrného kopí, otřela čepel a nyní ho opět držela směrem k němu. „Generále Grappo, je tradicí, že prolijete krev vůdce povstalců a pak zdecimujete město." Vypadala zmateně, oči jí těkaly ke znaku na Demirově levé ruce, jako by se divila, proč není skleněný tanečník připraven vmžiku zabíjet.

Demir si jí nevšímal a dlouze se zadíval směrem k městu, kde se s počínající nocí v oknech rozsvěcovaly lucerny. Dokázal si představit strach všech těch lidí, kteří byli právě svědky rozprášení své armády, a znal tradice Ossanské říše. „Zdecimovat," zamumlal Demir. „Donutit celé město k losování a pak je přimět, aby zavraždili jednoho z každých deseti vlastních lidí. Žádné úlevy pro děti nebo nemocné. To zní nevábně."

„Tak to má být," trvala na svém Helenna. „Takový je trest."

„Za co? Za zločin chtít, aby se s nimi v jejich vlastní zemi zacházelo jako s občany?" Demir si odfrkl. „Myslím, že trest neodpovídá zločinu, a já k tomu nesvolím."

„Ale…" Helenna se zarazila. „To musíte!" Obrátila se ke Kaprikovi. „Řekněte mu, že musí dodržovat tradice."

Demir nenechal přítele, aby odpověděl za něj. „Jaký zákon to vyžaduje?" zeptal se odlehčeně. „Žádný. Jsem sice mladý, ale ve čtrnácti letech jsem se stal guvernérem své vlastní provincie. Je rozdíl mezi zákonem a tradicí – a já znám zákony jako svůj vlastní siličný symbol." Zvedl pravou ruku, aby ukázal tetování obráceného trojúhelníku s popraskaným bleskem mířícím z jeho středu. Byl to znak cechovního rodu Grappo, doplněk ke znaku skleněného tanečníka na jeho levici – dvě tetování skutečné moci nad říší. Zhluboka se nadechl. „Paní starostko, odevzdáváte Holikan do svěřenectví Demira Grappa z Ossanské říše?"

Myria Forlová na něj ostražitě pohlédla. „Ano."

„Skvělé."

Když ta slova zazněla, Kaprik už něco vyštrachával ze sedlových brašen. Vytáhl a slavnostně rozvinul černokarmínový plášť. Demir ucítil na rtech záchvěv úsměvu a srdce mu poskočilo. Vítězný plášť byla další tradice, jedna z okázalostí a hloupostí, která neměla za cíl nic jiného než chvástání.

Ale zatraceně moc si ho zasloužil a vychutnával si tu chvíli, jež Kaprikovi zabrala, než mu těžkou látku přehodil přes ramena a pak zapnul zlatý řetěz. Kaprik zakončil obřad jediným polibkem na Demirovu levou tvář a vysekl mu malou úklonu. „Výborně, Bleskový princi."

Demirovi se při formálním použití jeho nového titulu zježily chlupy na zátylku. Zachoval bezvýraznou tvář, kývl na Kaprika

a pak prohlásil: „Město Holikan je nyní pod mou ochranou. Nejsou to rebelové, jsou to naši bratranci a podle toho se k nim budeme chovat!“ Důstojníci na něj hleděli se zmateným překvapením. Nikdo z nich by se samozřejmě nehádal, ne se svým generálem a už vůbec ne se skleněným tanečníkem – ale on věděl, že všichni už v duchu zuřivě píší dopisy do hlavního města.

„Co to proboha děláte?“ zašeptala Myria.

Odpověděl tichým hlasem: „Jsem sice ossanský občan, ale také guvernér provincie. Moji lidé mají stejné stížnosti jako ti vaši a já je přednesu na sněmu.“

„Z toho nebudou nadšení.“

„Sněm je partičkou bohatých, samolibých hlupáků. Vím to, protože jsem jedním z nich. Nikdy nejsme nadšení.“

„Jste blázen, že jim vzdorujete.“

„Šílenství a velikost od sebe dělí jen míra úspěchu. Krom toho,“ Demir pohlédl na bojiště kolem nich. Při tom pohledu se mu zvedl žaludek a přistihl se, že ho přepadá touha vrátit se do své provincie. Poslední týden prokázal, že je ve válce dobrý, ale mnohem raději měl mírové uspořádání, kdy mohl celé dny napomáhat hladkému chodu věcí při svém vládnutí a pak si vlézt do postele se svou milenkou. Krátce se zamyslel nad tím, jak je většina občanů jeho věku zaneprázdněna chozením na univerzitu, souložením a sháněním chlastu. Přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby se projednou oddal nečinnosti. Takovou možnost nikdy nedostal. „Zjistil jsem, že dávám přednost živým před mrtvými, a také radši získávám přátele, než abych si dělal nepřátele.“

Demir se ohlédl přes rameno a zjistil, že Idrian tam stále stojí, mohutný prorážeč se zamyšleným výrazem se díval za Demirovu hlavu někam do dálky. Protřel si oko z božího skla. Demira zajímalo, jestli s ním nesouhlasí. Možná se ho na to někdy zeptá.

„Prorážeči Sepulki,“ řekl Demir, „svěřuji starostku pod vaši ochranu. Držte ji v bezpečí, dokud nevyřešíme zbytek téhle šlamastyky, ano?“

Idrian mlčky přikývl.

„Tak dobře.“ Demir zasunul ruku do speciální, korkem vykládané kapsy své uniformy. Vytáhl palec dlouhý kus moudroskla ve tvaru lžíce. Konec rukojeti lžíce byl zpracován do rozšířeného

háčku, který si prostrčil jednou z dírek v pravém ušním lalůčku. Moudrosklo bylo poměrně běžné – zvyšovalo přirozené duševní schopnosti, takže bylo oblíbené mezi obchodníky, důstojníky, politiky a dalšími. Ale vysoce rezonanční moudrosklo té nejlepší kvality mělo ve zvyku přivádět své nositele k šílenství. Demir neznal krom sebe jiného člověka, který by měl dostatečně silnou mysl, aby ho mohl využívat.

Kouzlo začalo působit okamžitě – do hlavy se mu vkrádalo sotva vnímatelné hučení a vibrace, jež zrychlily jeho mysl a umožnily mu představit si rozvětvené možnosti blízké budoucnosti. Prováděl výpočty nelidskou rychlostí, zpracovával rozhodnutí na týdny dopředu a připravoval se na dalších sto tahů, jako by hrál složitou hru.

Ale tohle nebyla hra. Šlo o jeho kariéru, o životy všech těchto lidí a možná i o budoucnost říše. Své vítězství chtěl využít k posílení jména svého cechovního rodu stejně jako každý správný Ossan, ale zároveň také ke zlepšení životů milionů lidí. Ambice, jak se rozhodl, když mu bylo sotva dvanáct, se nemusely týkat jen jeho samotného. Jeho ambice zahrnovaly *všechny*.

Jednoho dne svět uvidí, že jej tvoří víc než jen jeho vrozené čarodějnictví. Masy se na něj budou usmívat beze strachu.

Spokojen se svými plány a se vzpomínkou na svůj vlastní počínající skleněný rozklad si sňal z ucha moudrosklo a vrátil ho do kapsy, kde ho sametová a korková podšívka chránila před kouzly, když jej nepotřeboval. Chvíli tam prsty nechal a přejížděl jimi po různých cetkách z božího skla. Každá měla jiný tvar, aby se dala vybrat po hmatu; útěšný sortiment magických berliček pro jeho slabé, smrtelné tělo.

Byl hluboce ponořen do myšlenek ve svém krátkém rozjímání, když na něj zavolal jeden ze štábních, stále ještě na koni. „Pane, v táboře se něco děje."

Demir ucítil, jak jej vlastní myšlenky stahují, a stálo ho sílu vůle, aby se z nich vytrhl. Pustil Myriinu paži, naposledy ji uklidňujícím způsobem poplácal, jako by byli staří přátelé, a pak zvedl pohled směrem k táboru. Planina se tu jen povlovně svažovala, a teprve když našel svého koně a vyšvihl se do sedla, rozpoznal, o čem jeho štábní mluvil.

V táboře se skutečně něco dělo. Hořely stovky – ne, tisíce pochodní a od tábora se odděloval velký průvod, který mířil přes planinu přímo k Holikanu. Pochodně se třpytily, zatímco poslední zbytky slunečního světla mizely za obzorem. Navzdory všem svým duševním schopnostem se Demir ocitl v naprostém zmatku. Po bitvě byly vyslány vybrané pluky, aby ošetřily raněné, pronásledovaly prchajícího nepřítele a zajistily předsunutá stanoviště, ale většina vojáků dostala rozkaz vrátit se do svých stanů, kde bylo možné spočítat ztráty a zajistit kontrolu nad rozdivočelou armádou.

Tak co do háje dělali, že pochodovali k městu?

„Kapriku," zavolal, „zjisti, co se tam děje."

Kaprik se několik okamžiků mračil směrem k městu, než se vrhl do sedla. Demir se za ním díval, jak odjíždí, ale cítil se jako přikovaný, něco v jeho mozku odmítalo zapadnout na místo, *věděl*, že něco není v pořádku, ale nedokázal pro to najít vysvětlení. S tímhle nepočítal. Demir se nechtěl nechat strhnout panikou, ale nedokázal zůstat zcela nečinný, začal tedy pomalu ujíždět směrem na jih a v břiše mu rostl strach z neznámého. Mezi dva prsty levé ruky uchopil látku svého vítězného pláště a úzkostlivě ji třel.

Teprve když se Kaprik vrátil udýchaný, skutečně se ho zmocnil strach.

„Demire," vyštěkl Kaprik, „došlo k nějaké komunikační chybě. Osmá si zřejmě myslí, že má rozkaz vyplenit město."

„Vyplenit…" zašeptal Demir. „Co je tohle za zasklené století? My přece města nepleníme! Vrať se tam a řekni jim, ať se vrátí do tábora! Roznes rozkaz všem plukovníkům. Upaluj!" Kaprik odcválal a Demir se ohlédl přes rameno na svůj štáb. Nejprve pohledem přelétl Helennu Dorlani, pak Jakéba Stavriho a nejstaršího z bratrů Forliových. Ze všech čišel neurčitý zmatek a překvapení, jaké si představoval na své vlastní tváři. „Kdo vydal rozkaz vyplenit město?" dožadoval se odpovědi.

Všichni na sebe pohlédli a zavrtěli hlavami. „Nikdo by takový rozkaz nevydal," řekl Jakéb. „K decimování, ano. Ale za posledních sto let nikdo žádné město nevyplenil!"

Demir zaklel, otočil se a jen se díval, dokud si konečně neuvědomil, že vojáci dorazí k hranicím města dřív, než se Kaprik vůbec

stihne vrátit. Jakmile skutečně začnou drancovat, bude nemožné je přimět, aby přestali. Zatlačil na paty a přinutil koně ke cvalu, sotva zaslechl vyděšené klení svého štábu. Tma ho rychle donutila zbrzdit, aby si jeho kůň nezlomil nohu při překonávání nerovné pláně, a trvalo téměř deset minut, než dorazil ke koloně.

Přivítal ho ustaraný Kaprik. „Plukovníci říkají, že všichni mají rozkaz vyplenit město!“ hlásil Kaprik.

„Kdo vydal rozkaz?“

Kaprik sebou škubl. „*Ty!*“

„*Cože?*“

„Všichni mají rozkazy s tvou osobní pečetí, které jim přikazují plenění.“

„Ne, ne, ne,“ supěl Demir a sledoval, jak kolem něj proudí záplava vojáků s pochodněmi a mušketami s nasazenými bajonety v rukou. Někteří byli zachmuření. Někteří jásali temným příslibem noci strávené ukájením vlastní krvelačnosti. Všichni plnili rozkazy. Patrně *jeho* rozkazy. Zašmátral po svém moudroskle a připnul si jej k uchu na dost dlouho, aby se prohrabal vzpomínkami ve snaze najít nějakou chybu.

Vyslal snad špatně formulovanou zprávu? Uřekl se snad před některou ze svých příručích? Nic se mu okamžitě nevybavilo, a to ho vyděsilo. Chyby se mohly vyskytnout i na těch nejlepších komunikačních linkách, ale tohle se vymykalo všemu, s čím se během svých studií setkal.

Potřeboval zjistit, co se stalo, ale nejdřív musel zarazit tu hrozící zkázu. Ukázal na důstojníka ze skupiny. „Vy tam, kapitáne, zadržte své muže!“ Kapitán ho buď neslyšel, nebo jej ignoroval. Samotní vojáci byli natolik pohlceni vyhlídkami své nové mise, že si jeho přítomnosti ani nevšimli. Demir pobídl koně blíž a přál si, aby měl pistoli, kterou by mohl vystřelit do vzduchu. „Zastavte!“ vykřikl. „Stůjte! Nastolte pořádek, sakra!“

Hněv se v něm svářel s rostoucí panikou. Napnul se, chápaje se po roztroušených kouscích skla, které zbyly z bitvy, a v mysli je vysbírával. Stovky střepů se vznesly do vzduchu, levitovaly na místě jako zmrzlé kapky deště a čekaly na jeho mentální příkaz. Oko mu cukalo, jak se nedokázal rozhodnout. Dokázal by zabít své vlastní muže, aby zabránil této katastrofě? Kolik jich bude

muset zmasakrovat, aby upoutal jejich pozornost? Po několika okamžicích od toho upustil. Střepy spadly a rozsypaly se po zemi, aniž by si jich pochodující vojáci všimli.

Uslyšel výstřel, pak další. Ze směru od města se ozvaly výkřiky, následované zvuky kvílení. Demir cítil, jak ztrácí kontrolu a hluboko v hrudi jej sevřela panika, jakou ještě nikdy v životě nepocítil. Otočil se a cválal směrem k okraji města, kde střelba, křik a řev sílily a byly stále chaotičtější. Brzy minul ženské tělo ležící u cesty, několikrát probodnuté bajonetem. Při pohledu na něj se mu chtělo zvracet. Uviděl další mrtvolu, pak další – zjevně civilisti, všichni.

Silnější muž – zkušenější skleněný tanečník – by to ukončil rychlou, brutální ukázkou disciplíny. Demir věděl, že by to stále mohl provést, ale nedokázal se k tomu přimět. Myšlenky mu vířily v hlavě, stále nejasnější, a hrozily, že se rozpadnou. Co to bylo za šílenství? Jak si mohl kdokoliv z jeho důstojníků myslet, že by *on* vydal takový rozkaz? Pochodoval s nimi přes hory neuvěřitelnou rychlostí a vybojoval jim tři velká vítězství, ale nikdy nebyl při triumfu krutý.

Dorazil na okraj města a zjistil, že tisíce jeho vojáků se už vehnaly do středu. Vrhali se od budovy k budově, brali vše, co mělo nějakou cenu, vyhazovali děti na ulici, zabíjeli muže a ženy tam, kde stáli, a to vše v mihotavém světle pochodní, zatímco kouř z hořících budov začal houstnout.

Demir pokračoval v jízdě a hledal důstojníky ve snaze najít *někoho*, kdo by mu pomohl dostat to pod kontrolu. Byl napůl oslepený kouřem, zmatený a dezorientovaný, když jeho kůň zakopl o převrácený vozík. Jen taktak se vymanil z dosahu zvířete a dopadl na levou ruku, přičemž se mu paží rozlétla bolest. Jeho kůň se překulil a vydal vražedný rykot, pak se zvedl a odcválal do noci.

Demir se držel za zápěstí a kvůli bolesti a kakofonii zvuků nebyl schopen přemýšlet. Spěchal od budovy k budově a nařizoval svým vojákům, aby zastavili. Nadával jim, peskoval je a nakonec je prosil. Několik z nich se zamračilo nad jeho blátem pokrytou uniformou. Nikdo ho nepoznal. Proč by taky měli? Málokdo kdy viděl jeho tvář zblízka a on si nemohl sundat rukavici ze zlomené levé ruky, aby jim ukázal své znamení skleněného tanečníka.

„Kdo je to?“ zeptal se někdo.

„Nějaký blázen," řekl jiný.

„Má na sobě důstojnickou uniformu a drahý plášť."

„Všichni důstojníci se beze zbytku nachcávají v Grappově stanu. Máme splnit rozkazy. Jestli to neuděláme rychle, dobrou kořist shrábne někdo jiný. Třikrát hurá Bleskovému princi!"

Smáli se a nevšímali si ho. Nakonec ho někdo popadl za vítězný plášť a hodil do příkopu, kde se sotva udržel, než padl obličejem do špíny.

Ležel napůl ponořený v bahnité vodě plné výkalů a zíral do ulice. Celé tělo se mu třáslo vztekem a hrůzou. Ještě před necelou půlhodinou sliboval, že Holikan je pod jeho ochranou, a teď se objevily rozkazy k vyplenění města stvrzené jeho pečetí. Roztřesenými prsty sáhl do kapsy a hledal nebeské sklo, které by mu pomohlo utišit nervy. Vytáhl hrst cetek, které mu okamžitě vyklouzly z prstů a spadly do bláta. Zoufale za nimi ponořil ruku, ale nic nenašel.

Na druhé straně ulice upoutal jeho pozornost dětský pláč. Vzhlédl a spatřil malou hlasitě plačící holčičku, pravděpodobně jí nebylo víc než čtyři nebo pět let. Demir se vymrštil na nohy a vydral se z příkopu. Když už nemůže zachránit mnoho lidí, zachrání aspoň jednoho.

Uši mu naplnil zvuk cválajících kopyt a cestu mu náhle zatarasilo několik desítek dragounů. Nikdy předtím jim nebyl tak blízko a z hluku při jejich průjezdu by si pomočil kalhoty, kdyby to neudělal už v příkopu. Hledal v kapse boží sklo, vzpomněl si, že mu všechno vypadalo, a pak sebral odvahu. Dragouni byli po chvíli pryč a on udělal ještě několik kroků, než mu zrak padl na místo, kde předtím bylo dítě.

Dítě bylo ušlapáno. Jeho malé tělíčko leželo tiše a nehybně, rozlámané a zkrvavené. Odpotácel se k němu, strhl ze sebe vítězný plášť a použil ho, aby holčičku vzal, než se rozběhl na druhou stranu cesty chvíli před další skupinou dragounů. Přitiskl si tělo k hrudi. Každá jeho částečka se v něm třásla a on klesl na schod opuštěného obchodu.

Noční můra teprve začínala.

* * *

Do doby, kdy ho našel jeho štáb, se Demir už ani nepohnul. Více než dvanáct hodin nespal, nejedl a nebyl schopen souvislé myšlenky. Seděl na schodech, v plášti vítěze svíral mrtvolku dítěte a celou noc sledoval všechna zvěrstva, která dokázala vítězná armáda ve městě napáchat. Hlavu měl opřenou o chladný kámen na prahu obchodu, oči ho pálily od štiplavého kouře stovek požárů, jazyk měl vyprahlý a zápěstí oteklé.

Byl to Idrian, kdo ho objevil a zavolal ostatní. Prorážeč již dříve odhodil zbroj a oblékl si důstojnickou uniformu pošitou beraními rohy, které daly vzniknout jeho přezdívce. Přišel, poklekl před Demira a prohlédl si jeho tvář. Demir ucukl před fialovým okem z božího skla.

„Pane, jste v pořádku?"

Demir nedokázal najít slova, kterými by odpověděl. Cítil se prázdný, obnažený. Věděl, že mu nohy ještě fungují, ale samotná *představa*, že by se postavil, mu připadala nemožná. Olízl si popraskané rty a snažil se vyvolat slova, ale bez úspěchu. V očích cítil slzy a pokusil se odvrátit pohled, aby je před prorážečem skryl.

„Tohle se nemělo stát," dostal nakonec ze sebe. „Já jsem ty rozkazy nevydal."

„Já vím, pane," odpověděl Idrian jemně. „Komunikační šum. Zjistíme, co se stalo, slibuji."

Zbytek Demirova štábu se pomalu shromáždil za Idrianem a upřeně se na Demira díval. Místo včerejších vítězoslavných úsměvů se objevily pohledy plné zděšení a znechucení. Kaprik se přiblížil natolik, aby se zahleděl na to, co měl Demir zabalené v plášti, jen aby odklopýtal a vyzvracel se do příkopu. Idrianovo jediné oko zabloudilo k mrtvému dítěti, ale neuhnulo. Demir cítil pohledy svého štábu – viděl v jejich očích vypočítavost, každý z nich přemýšlel, jak tento vývoj ovlivní jejich kariéru nebo jejich cechovní rod. Viděl, že každý z nich se snaží přijít na to, jak zařídit, aby se s touto katastrofou nespojovalo jejich jméno.

Jedna věc byla porazit a zdecimovat vzbouřené město a tím ho potrestat. Něco úplně jiného bylo vystavit ho plamenům.

Demir se snažil přemýšlet. Pokoušel se sebrat všechny své schopnosti a propočítat možné budoucí cesty. Před více než desítkou lidí dal slovo, že Holikan je pod jeho ochranou – a pak ho

jeho armáda na *jeho* zjevný rozkaz vypálila. Potřeboval zahájit vyšetřování; připsat tu katastrofu někomu jinému, ať už skutečnému, nebo vymyšlenému.

„Moudrosklo," zaskřehotal.

Kaprik se vrátil po jeho bok a vtiskl mu do ruky kousek skla. Demir si ho připevnil do dírky v uchu a snažil se *přemýšlet*. V hlavě měl prázdno a moudrosklo mu vyvolávalo ostrou bolest za očima, dokud ho nevyjmul a nevrátil. Už nedokázal odhadnout nic. Budoucnost byla temná a tichá.

Mysl se mu polámala.

„Myria Forlová?" zeptal se a zvedl hlavu, aby se podíval po starostce.

„Je v bezpečí," ujistil ho Idrian. „Váš strýc dorazil uprostřed noci a já ji nechal s naším praporem. Nikdo jí neublíží."

Demir zvedl pohled k černému sloupu kouře, který se nad nimi zvedal. „Kéž by nebyla v bezpečí. Kéž by neviděla, co jsem provedl."

„Vy za to nemůžete," řekl Idrian pevně. „Byla to nehoda. Zaměnění rozkazů."

Demir přejel očima tváře svého štábu. Všichni se jeho pohledu vyhýbali. Tentokrát ne ze strachu, ale ze studu. On to nezavinil, jistě, ale byla to *jeho odpovědnost*.

Pomalu, s bolestí každého svalu, se Demirovi podařilo zvednout na nohy, aniž by upustil tělíčko dítěte. Zjistil, že dveře do obchodu jsou otevřené a vnitřek vyrabovaný, ačkoli si nepamatoval, že by se kolem něj prosmýkli vojáci. Tělíčko, stále zabalené do vítězného pláště, položil na pult obchodu.

Krátce se dotkl vlásků dítěte a hledal v mysli nějakou modlitbu z dětství. Přál si, aby věřil v boha, ke kterému by se mohl modlit. Zkusil si urovnat myšlenky. Jak by se po tomhle mohl postavit tváří v tvář dalšímu člověku? Jak by se mohl vrátit ke svému cechovnímu rodu, ke svým milenkám nebo k lidem ze své provincie? Jak by se vůbec mohl podívat jiné duši do očí? Vrátil se na přední schůdek. Poprvé po letech pocítil své mládí; zas byl bezmocný, nezkušený a s přáním, aby přišel skutečný dospělý a všechno to napravil.

Idrian vytáhl cetku z mléčného skla a vtiskl ji Demirovi do ruky.

Boží sklo nebylo tak kvalitní jako jeho vlastní, ale kouzelný účinek byl okamžitý – bolest mu začala stékat z kostí. „Měli bychom se podívat na to zápěstí," řekl Idrian. „Vypadá to, že by mohlo být zlomené."

I s Idrianovým mléčným sklem bolelo Demira zápěstí tak silně, že ho už ani necítil. Bylo vůči bolesti otupělé stejně jako jeho duše. „Kdo je můj zástupce?" Nikdo neodpověděl. Zadíval se do tváří svých podřízených. „Ani to nevím." Ze rtů mu vyklouzl šíleně znějící smích. „Ve své aroganci jsem si nikdy nemyslel, že nějakého budu potřebovat. No. Ať už je to kdokoli, pogratulujte mu k povýšení."

„Pane?" zeptal se Idrian.

„Rezignuju."

„Nemůžete rezignovat!" ozval se někdo. „Tohle je chvíle vašeho triumfu!"

Demir hledal pohledem Kaprika a doufal, že se mu dostane alespoň špetky upokojení. Jeho přítel ale bez hnutí zíral na desítky mrtvých na ulici, samé civilisty. Triumf. Ještě by to ale mohl zachránit. Jeho matka, geniální politička, by se o to určitě mohla pokusit. Ale kdyby po tomhle napochodoval zpátky do Ossy v čele triumfálního průvodu, nikdy by se sebou už nedokázal žít.

Vyhnul se Idrianovu pohledu. „Omluv se za mě Myrii Forlové. Řekni mému strýci, že mě mrzí, že jsem nedokončil tažení. Kapriku, sepiš mou rezignaci. Zfalšuj můj podpis." Jeho matka bude zklamaná. *Tak slibný*, řekla by. *A takový hlupák. Mohli jsme to napravit*. Demir klopýtl ze schodu, znovu získal rovnováhu a vyrazil pryč. „Řekni jim, ať mě nehledají," řekl přes rameno. „Bleskový princ je mrtvý."

1

Devět Let Po Vyplenění Holikanu

Demir Grappo stál v zadní řadě amfiteátru, malé bojové arény v provinčním městě Ereptie. I na provinční měřítka byla Ereptie zapadákov; malé městečko v srdci vinařské země s méně než deseti tisíci obyvateli, z nichž většina pracovala jako dělníci na rozlehlých vinicích, které vlastnily vzdálené bohaté ossanské cechovní rody. Jediná aréna v Ereptii měla kapacitu několik stovek lidí a při odpoledním exhibičním zápase byla zaplněna jen třetina míst.

Obuškování bylo národním sportem říše – větší a populárnější než dostihy, kohoutí zápasy, lov a box dohromady. Dva soutěžící v aréně nosili silné náušnice z kovářského skla, aby byli silnější a rychlejší, a pak se navzájem mlátili těžkými obušky, dokud to jeden z nich nevzdal.

Nebo nezemřel.

Ten sport byl v lidech hluboce zakořeněn a Demir měl pocit, že skvěle vystihuje celou ossanskou zkušenost – to, jak si účastníci huntovali těla pro pozlátko slávy, zatímco je všichni ostatní povzbuzovali. Jednou o tom napíše filozofické pojednání.

V jedné ruce svíral stvrzenku od sázkaře a sledoval, jak se oba bojovníci pohybují po aréně sem a tam, zatímco prořídlý dav vykřikuje nadávky a slova povzbuzení. Žena se jmenovala Slatina. Měla mléčně bílou pleť Purniánky s krátkými světlými vlasy a pyšnila se šesti stopami pevných svalů. Muž se jmenoval Overin a byl menší, ale rychlejší, měl holou hlavu, huňatý černý plnovous a světle olivovou pleť někoho z východní provincie.

Byli vyrovnanými soupeři; síla proti rychlosti, a divákům se naprosto líbilo, jak létaly údery, praskala kůže a krev třísnila písečnou podlahu arény. Sám Demir dával pozor spíš na to, *jak*

bojují, než na to, kdo vlastně vyhrává. Šlo o dobrý zápas, přičemž nebylo pochyb o tom, že oba bojovníci nechtějí nic jiného než se navzájem zabít.

Ve chvíli, kdy Overin padl na zem pod Slatininým obuškem a lehce zvedl ruku, aby se vzdal, než by mu mohla zasadit poslední úder, Demir věděl, že jim to všichni sežrali: ani rozhodčí, ani diváci, ani sázkaři neměli tušení, že dvojice je dobře zaplacená za nevyhnutelný závěr.

Demir posečkával, dokud se z arény nevytratili poslední diváci a samotní bojovníci už dávno nedostali léčivé sklo a nebyli odvedeni pryč. Pozoroval a naslouchal a zároveň se ujišťoval, zda nikdo nemá ani nejmenší podezření, že je zápas dohodnutý. Když si byl úplně jistý, že všechno proběhlo bez potíží, sešoural se po schodech, vyšel před arénu a přešel na druhou stranu ulice, kde se v malé nuzné kantýně nacházel jeden z mnoha ereptských sázkařů. Demir se svezl na barovou stoličku, položil na stůl stvrzenku a poklepal na ni jedním prstem.

„Potřebuju nový kus nebeského skla," řekl Demir a upravil si rukavice, které skrývaly jeho dvojí siličný znak.

Barmanem a sázkařem v jedné osobě byl muž středního věku jménem Morlius. V očích měl utrápený výraz a pohyboval se pomalu, když vyplachoval hrnky v sudu s vodou pod barem. Demir by si normálně v baru boží sklo neobjednal, ale takhle daleko v provincii to bylo jediné místo, kde si cizinec mohl přijít na luxusní zboží.

Morlius na něj sotva pohlédl. „Nebeské sklo teď vůbec není k mání," řekl.

„Ani to laciné?"

„Ani to laciné. Netuším proč. Z Ossy prostě nepřicházejí dodávky a to málo, co se mi podařilo splašit minulý měsíc, skoupili vinaři."

„Do prdele." Uklidňující magie nebeského skla neměla Demirův život zachránit, ale rozhodně by mu ho ulehčila. Jeho poslední kousek přestal rezonovat před třemi dny a od Holikanu se mu bez něj špatně spalo. Protřel si spánky. „Omamné sklo?"

Morlius zavrtěl hlavou.

„Tak fajn. Dej mi půl pinty toho nejlepšího Erepského a připiš mi to na tenhle účet." Ještě jednou poklepal na stvrzenku.

„Vyhrál jsi, co?“ zeptal se Morlius a zamračeně se na něj podíval.

„Jistěže ano.“ Demir mu věnoval svůj nejšarmantnější úsměv. „Moje šťastné odpoledne.“ Posunul stvrzenku přes bar. „Co to pití?“

Morlius po sklenici vína nesáhl. „Včera jsi taky vyhrál. A předevčírem taky.“

„A tři dny předtím jsem prohrál,“ odpověděl Demir a úsměv mu z tváře nezmizel. „Hádám, že smůlu prokládá štěstí.“

„Já si myslím, že v tom žádné štěstí není.“

Demirův úsměv povadl v předstíraném zmatku a tiše se proklel. Dával si velký pozor, aby prohrával *skoro* stejně, jako vyhrával. Udělal snad chybu? Nebo dostal Morlius od někoho tip? „Nejsem si jistý, co naznačuješ,“ řekl Demir a hlasitě zafuněl. Morlius neměl zrovna pověst příjemného chlápka. Proslýchalo se, že podstrkuje bojovníkům před soubojem omamné látky, aby dosáhl kýženého výsledku. Nedělal to často – ne dost na to, aby přitáhl pozornost úřadů –, ale pověst byla natolik zasloužená, že se bojovníci, kteří to věděli, jeho kantýně vyhýbali obloukem.

Demir mu tuhle nečistou hru neměl za zlé. Bylo by to koneckonců pokrytecké. *Měl* mu však za zlé, jak s bojovníky zacházel. *Jeho* bojovníci vždycky dostali svůj podíl. Takové bylo pravidlo.

Ze sklepa se vynořil jeden z Morliových vyhazovačů s novým sudem vína. Morlius ne zrovna nenápadně trhl hlavou směrem k Demirovi. Vyhazovač položil sud, zavřel dveře kantýny a postavil se za Demira. Morlius sáhl pod bar a vytáhl vlastní obušek. „Ve Vallachu jsem slyšel zkazky o muži, na nějž sedí tvůj popis. Chytili ho, jak fixluje souboje, a pak utekl z města dřív, než ho stihli pověsit.“

Demir si povzdechl a ohlédl se přes rameno. Vyhazovač za ním byl vysoký přes šest stop, tlustý a mohutný, s mnohokrát zpřelámanými prsty a potlučeným obličejem vysloužilého obuškáře. A právě vytáhl z opasku dlouhý nůž.

„Vytahuješ nůž na mecenáše na základě vágního popisu podvodníka tři města odsud?“ uchechtl se Demir. Ještě nebyl připravený zmizet z Ereptie. Slatina, kromě toho, že byla talentovaná obuškářka a docela dobrá herečka, ho pozvala na příští víkend na setkání s jejími rodiči. Demir se rád setkával s rodiči lidí kolem

sebe. Bylo to jako podívat se do budoucnosti a zjistit, jací budou dotyční za třicet let. „Nebuď hloupý, Morlie. Vždyť to ani není žádná velká sázka. Jestli mi to nemůžeš vyplatit dneska, připíšu si to na svou příští stvrzenku."

Kdyby byl Morlius chytrý, elegantně by Demira zdrogoval, ve spánku jej okradl a pohodil ho v uličce na opačném konci města. Ale Morlius nebyl chytrý. Nevěděl, kdy má svou chamtivost krotit. Demir se otočil na stoličce tak, aby jedno rameno směřovalo k Morliovi a baru a druhé k vyhazovači. Podíval se přes vyhazovačovo rameno oknem na ulici, kde spatřil něco, co tam předtím nebylo: *velmi* pěkný kočár s nebesky modrými záclonkami, šesti osobními strážci na stupačkách a siličným znakem Vorcienova cechovního rodu vyrytým na dveřích.

Demirovy myšlenky dostaly okamžitě pořádný zásah. Co dělali Vorcieni takovou dálku tady v provincii?

Morlius náhle vyrazil vpřed, popadl Demira za zápěstí a zvedl obušek. „Myslím, že až příliš nápadně odpovídáš tomu popisu."

Demirovi pokleslo srdce. Takže tu výplatu nedostane. Ani nebude žádné setkání se Slatinou na dnešní večeři. Bude se muset přesunout do dalšího města, přerušit svůj život a opustit své přátele a milenky, jako to za posledních devět let udělal už tucetkrát. Samotná myšlenka na to ho unavovala, ale také *rozčilovala*. Rozhodil kolem sebe mentální síť a pomocí své magie skleněného tanečníka zaznamenal každou okenní tabulku a láhev vína v nálevně.

„Pusť mi tu ruku," řekl Demir rázně.

„Nebo co?" zašklebil se na něj Morlius.

Demir vyvinul malý tlak pomocí magie. Láhev s vínem za Morliem se roztříštila, až Morlius nadskočil. Rozbila se druhá a pak třetí. Morlius se otočil k regálu s lahvemi vína, beze slov vykřikl a natáhl se k lahvím, aniž by se jich dotkl. Demir roztříštil další dvě, než si pomalu a rozvážně sundal levou rukavici a položil ruku naplocho na bar. Když se k němu Morlius otočil zpátky, sigil skleněného tanečníka se skvěl v plné parádě.

Morliovy oči se rozšířily a nabraly známý výraz hrůzy, který na Demira hleděl z tolika očí od doby, kdy si v osmnácti letech nechal udělat tetování. Žaludek se mu z toho zkroutil do uzlíku, ale nedal to na sobě znát. Morlius nebyl přítel. Morlius právě ne-

vědomky zničil Demirův život v Ereptii a tím svým strachem se mohl klidně zadusit.

„Já… já… já… já…“ koktal Morlius.

Demir se opřel o bar a zkrotil své znechucení. „Nespěchej,“ řekl. Vyhazovač za ním utekl zpátky do sklepa a zabouchl za sebou silné dřevěné dveře. Chytrý člověk. „Mám na to celý den.“ Demir rozbil další láhev vína a užíval si, jak Morlius ucukl. Demir věděl, že Morlius nic neudělá. Kdo by taky něco udělal, když má před sebou skleněného tanečníka? Kdyby chtěl, Demirovi by v tuhle chvíli prošlo *cokoli*.

Demir se zhluboka, přerývaně nadechl. Teď se choval malicherně. Své už předvedl, ale i tak ho to stálo sílu vůle, aby nezničil každý kousek skla v baru a pak ho nevrhl Morliovi do obličeje. Takový on nebyl. Demir se jedním prstem dotkl sázkařovy stvrzenky a znovu ji postrčil k Morliovi. Sázkař na ni několik okamžiků zíral, než mu v očích svitlo uvědomění. Vytáhl z opasku měšec a položil ho na bar.

„Vezmi si to. Prosím.“ Teď už prosil. Jaký to zatracený obrat.

„Já tě neokrádám,“ řekl Demir tiše, „jsem jen zákazník, který dostává svou výplatu.“

Zdálo se, že to z nějakého důvodu působí sázkaři ještě větší bolest. Ruce se mu divoce třásly, když otevřel měšec a začal počítat těžké říšské mince. Třesoucíma se rukama dvakrát rozhrnul hromádku, třikrát zkontroloval stvrzenku a pak kývl na Demira.

Většina skleněných tanečníků, které kdy Demir potkal, tak či onak dostála své pověsti. Rádi využívali hrozby své moci, aby vládli nad ostatními. Kradli, vyhrožovali a sváděli bez ohledu na následky. Takové projevy Demirovi nikdy nepřinášely potěšení. Příležitostné uspokojení, jako když Morliovi ukázal, kde je jeho místo? Jistě, ale nikdy ne potěšení.

Shrábl si mince do dlaně a vložil je do kapsy. „Jen ti chci říct, že mé vztahy ve Wallachu, když jsem jej opouštěl, byly velmi dobré. Všichni soudci a bojovníci zbohatli na mých domluvených zápasech. Jediný, kdo mě neměl rád, byl sázkař, který byl tak hloupý, že uzavíral sázky za peníze svých klientů – hádám, že je to tvůj bratranec. Buď chytřejší než tvůj bratranec, Morlie. Nechal jsem ho naživu, ale taky jsem ho zanechal velmi chudého.“

„J… j… jasně."

„Jestli o tom cekneš jediné slovo nebo jestli zjistím, že jsi zdrogoval některého z mých bojovníků…" Demir kývl na polici se zničenými lahvemi vína. „Tak s tím sklem něco provedu." Plácl do baru. „Hezký den, Morlie."

Demir se odvrátil dřív, než se jeho frustrace mohla skutečně projevit. Další ztracený život, další město, které musel opustit dřív, než někdo zjistí, kdo *doopravdy* je. Další trhlina ve fasádě jeho identity, kterou držely při sobě jen výhrůžky. Měl by se se Slatinou rozloučit? Ona by – oprávněně – chtěla vysvětlení. Vždyť ani neznala jeho pravé jméno. Nejlepší by bylo prostě zmizet. Najednou byl z toho všeho vyčerpaný a přál si, aby měl v životě alespoň *nějaké* zdání normálnosti.

Na Vorcienův kočár před vchodem dočista zapomněl, takže ho docela šokovalo, když otevřel dveře baru a zjistil, že na něj zírá známá tvář. Bylo tomu už devět let, co Demir naposledy viděl Kaprika Vorciena. Kaprik byl nyní hubenější, vypadal spíš jako státník, s rysy, které s blížící se třicítkou nabraly téměř jestřábí podoby. Měl na sobě velmi drahý kabátec a tuniku a jednou rukou svíral černou hůl. Na ulici za ním stála dvojice tělesných strážců.

„Demire?" zeptal se překvapeně.

Demir si Kaprika několik okamžiků usilovně prohlížel, zmateně zavrtěl hlavou a pak znovu zíral. Skutečně, byl to Kaprik Vorcien z masa a kostí. „Zaskleně, Kapriku. Co tady sakra děláš?"

„Hledám tě. Jsi v pořádku? Vypadáš mizerně. Už jsi slyšel tu zprávu?"

Demir cítil, jak mu tuhne krev v žilách. Dal si záležet na tom, aby ho bylo těžké najít. Pokud tu byl Kaprik se špatnými zprávami, musely být *hodně* špatné. Napřáhl k němu ruku, kterou mu Kaprik potřásl. „Neslyšel. Co tě přivádí do mého kouta provincie?"

„Ty máš nějaký kout? Co jsem mluvil s Breenenem, tak od doby, kdys utekl z Holikanu, jsi nežil na jednom místě déle než šest měsíců." Demir ucítil, jak mu při zmínce o Holikanu cuklo v oku, a Kaprik okamžitě přispěchal. „Odpusť, jen… zdá se mi, že ses hodně stěhoval."

„To ano," potvrdil Demir. „Když zůstaneš příliš dlouho na jednom místě, lidé se začnou divit, proč pořád nosíš rukavice.

Proč Breenen žvaní o mých pohybech? Poslala tě sem matka, aby ses mě pokusil přivést zpátky?“

Kaprik se rozhlédl a řekl: „Můžeme si promluvit v soukromí? Můj kočár je hned venku.“

Za normálních okolností by Demir odmítl. Rozhovor v soukromém kočáře opatřeném siličným znakem cechovního rodu by v Demirových přátelích v tomto malém provinčním městečku vzbudil *spoustu* otázek, ale ten střet s Morliem před chvílí už Demirovu štaci zde ukončil. Kromě toho bylo nejlepší dozvědět se špatné zprávy rychle. „Až po tobě.“

Následoval Kaprika ven ke kočáru. Kolem něj pobíhaly místní děti, co chvílemi pokřikovaly na osobní strážce a chvílemi zas žebraly. Strážci je odehnali, jakmile se Demir s Kaprikem přiblížili, a brzy byli uvnitř, kde Kaprik okamžitě vytáhl láhev sherry a nalil jim oběma do sklenic na odkládacím stolku. Demir si teď svého starého přítele pozorně prohlížel a snažil se z celé návštěvy něco vyčíst. Napil se, postavil sklenici zpátky na stolek a zeptal se: „Tak co se děje, Kapriku? Jak jsi mě našel a proč jsi tady?“

Kaprik do sebe obrátil sklenku, nalil si druhou a vyzunkl polovinu, než odpověděl. „Je mi to líto, Demire.“

„Co?“

„Tvoje matka je mrtvá.“

Demir cítil, jak mu z tváře vyprchává krev. „To má být vtip?“

„Kéž by byl. Breenen mi řekl, kde tě najdu, a já jsem sem v rychlosti vyrazil, abych se k tobě dostal dřív, než si to budeš moci přečíst v novinách.“

Demir si několik okamžiků prohlížel Kaprikův unavený, vážný výraz, aby se přesvědčil o pravém stavu věcí, pak otevřel dveře a vyzvracel snídani na dlažbu. Ucítil na zádech jemnou ruku, zatímco vyplivoval žluč, a pak si otřel ústa do nabídnutého kapesníku.

Hlavou mu prolétlo milion myšlenek: výčitky, plány, obvinění. Možná viděl matku za posledních deset let jen párkrát, ale vždycky byla uklidňující svíčkou hořící ve vzdáleném okně. Teď, když zhasla, se proklínal, že ji nenavštěvoval častěji – a že nedokázal naplnit její očekávání o zázračném dítěti. Hledal po kapsách nebeské sklo, než si vzpomněl, že už žádné nemá. Když k němu pak vzhlédl, Kaprik mu podával světle modrý kousek.

Demir si ho vděčně vzal a provlékl háček dírkou v uchu. Jeho rozbušené srdce a mysl se okamžitě začaly zpomalovat, což mu poskytlo čas zhluboka se nadechnout a uklidnit se.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Není to příjemné,“ upozornil ho Kaprik.

„Smrt nikdy není příjemná,“ odpověděl Demir a zatvrdil se.

„Byla ubita k smrti na schodech sněmu.“

Demir vydal mimovolný zvuk, který byl na půl cesty mezi smíchem a vzlykem. Adriana Grappo byla reformátorka: jedna z mála členů sněmu, kteří zasvětili svůj život pomoci masám a ne vlastnímu obohacování. Úmrtí reformátorů v Osse patřila k dlouhé a slavné tradici veřejných úmrtí; zabíjeli je jejich kolegové za příliš silné prosazování společenských reforem.

„Kdo to udělal?“

Kaprik zavrtěl hlavou. „To zatím nevíme. Bylo to šest maskovaných postav, které se na ni rychle vrhly, odvedly svou práci a rozprchly se na všechny strany, než někdo mohl zavolat stráže. A než promluvíš, vím, co si myslíš: nezabili ji kvůli jejím reformám. Všichni tvoji matku milovali. Sněm zuří a hodně mě překvapí, jestli do mého návratu viníky nechytí.“

Demir se vytrhl ze spirály podezřívání a snažil se soustředit na uklidňující šumění nebeského skla v uchu. Kaprik měl pravdu. Adriana se vždycky pohybovala na chladné hranici mezi radikální reformátorkou a neškodnou političkou. Vždycky věděla, kdy zatlačit a kdy se stáhnout. „Takže to nebyli její kolegové ze sněmu?“

„Něco takového si nedovedu představit,“ řekl Kaprik.

Demir se opřel hlavou o stěnu kočáru. Kdo to tedy udělal? Jaké nepřátele si za ta léta, co byl Demir pryč, nadělala? „Bylo zahájeno vyšetřování?“

„Velmi zevrubné.“

„Řekli to strýci Tadeášovi?“

„To nevím jistě. Sněm vraždu tají, dokud nebude mít víc informací. Adriana byla mezi prostým lidem velmi oblíbená. Oznámení její smrti, než budou mít pevnou stopu, by mohlo vést k nepokojům.“

Zatajování veřejné vraždy může někomu znít absurdně, ale sněm byl v takových věcech velmi dobrý. Měli v tom bohatou

praxi. „Chytré," souhlasil Demir. „Drobek Montego by měl být také informován."

Kaprik zbledl. To se dělo většině lidí, když přišla zmínka na Montega. Jako šampion v obuškování byl jedním z mála obyčejných lidí, kteří dokázali vzbudit stejný strach jako skleněný tanečník. Byl to také Demirův nejlepší přítel a adoptivní bratr. „Už jsem mu poslal zprávu," odvětil Kaprik, „ale naposledy jsem slyšel, že je na své jachtě na Skleněných ostrovech. Může trvat měsíce, než se vrátí."

Demir hlasitě sykl mezi zuby a pomocí uklidňujícího kouzla nebeského skla odsunul stranou osobní pocity a odškrtával si seznam věcí, které teď, když je hlavou malého cechovního rodu Grappo, musí udělat.

Kaprik jako by předvídal jeho myšlenky, řekl tiše: „Přinesl jsem s sebou nabídku od svého otce."

Demir zvedl obočí. „Ano?"

„Přijal by Grappovy jako klientský cechovní rod. Měl bys ochranu našeho patronátu. Splatili bychom všechny dluhy, které by Adriana mohla mít, spravovali bychom hotel, starali se o vaše vlastní klienty. Ani by ses nemusel vracet domů, kdybys nechtěl…" Odmlčel se a vypadal, jako by možná ukázal karty příliš brzy.

Demir si té neobratnosti nevšímal. Tohle byla přece Ossa. Všechno byl byznys: dokonce i smrt člena rodiny. Byla to velkorysá nabídka. Vorcienové byli jedním z nejmocnějších cechovních rodů v Osse. Vklouznout pod jejich ochranu by Demirovi *mohlo* přinést velké výhody. Ale také by to znamenalo konec cechovního rodu Grappo a vážné omezení Demirovy svobody. Patronát s sebou nesl určité podmínky a povinnosti. Zavrtěl hlavou. „Děkuji, ne. Než o něčem takovém začnu uvažovat, musím se vrátit domů a dát do pořádku matčiny záležitosti."

„Nabídka je na stole."

„Vyřiď otci Vorcienovi, že jsem vám velmi vděčný."

„Samozřejmě. Vracíš se do Ossy ihned?"

Demir si pozorně prohlížel Kaprika a snažil se zvážit případný skrytý význam otázky. Grappové byli možná maličký cechovní rod, ale Adriana Grappo byla velkou postavou ossanské politiky. Návrat jejího neúspěšného zázračného syna by mohl způsobit

zmatek v různých koutech hlavního města. Měl Kaprik – nebo rodina Vorcienů – vůbec zájem na Demirově možném návratu? Demir polkl trochu žluči, sňal si z ucha nebeské sklo a začal se utápět v opětovném návalu hněvu a nejistoty. Pomáhalo mu to cítit se jako člověk.

„Co se povídá o Demiru Grappovi?" zeptal se.

Kaprik působil najednou nějak víc nesvůj než předtím.

„Nenávidí mě snad?" Demir naléhal.

„Zapomněli na tebe," řekl Kaprik pomalu. „Adriana odvedla skvělou práci, co se týče úklidu po Holikanu. Všechno se to zametlo pod koberec. Demir Grappo a Bleskový princ jsou už jen vzdálené vzpomínky a o Holikanu se vůbec nemluví."

Demir tuto informaci přežvýkal. Sundal si pravou rukavici a promnul si siličný znak cechovního rodu Grappo. Když jeho matka zemřela a strýc se vzdal odpovědnosti na úkor života v armádě, Demir zbyl jako poslední plnokrevný Grappo. Mohl snad neúspěšný politik bez vlastního potomka doufat, že udrží rod nad vodou? „V nic lepšího jsem nemohl doufat."

„Opravdu? Několik let jsi byl největším politikem v říši. Byl jsi vším: dědicem cechovního rodu, generálem, politikem, skleněným tanečníkem. Všechna ta prestiž, všechna ta práce je… ztracena."

„Do politiky se už nevrátím," řekl mu Demir.

„Tak proč se vůbec vracet? Proč se nestát Vorcienovým klientem?"

Demir o tom chvíli uvažoval, než se rozhodl neodpovědět. Pohladil Kaprika po paži. „Děkuji ti, že jsi vážil takovou cestu, abys mi to řekl. Je to laskavost, kterou ti oplatím. Bude mi trvat pár dní, než si dám věci do pořádku. Uvidíme se za týden v matčině – mém – hotelu?"

„Samozřejmě."

Demir vystoupil z kočáru a poodešel stranou, nevšímaje si zvědavých pohledů měšťanů a natažených rukou pouličních dětí, které se kolem něj shlukovaly. Kaprik mu z okénka kočáru zamával, pak se kočár rozjel a rozkodrcal se ulicí.

Demir sáhl do kapsy a hledal kousek moudroskla. Měl tvar malé obruče, ne větší než konec jeho prstu, s háčkem na jednom konci. Magie měla stále drobný účinek, když jej sevřel v prstech – ne

zdaleka takový, jako když jej nosil v uchu nebo tiskl mezi zuby –, ale stačila na to, aby urychlila jeho myšlenky. Uvědomil si, že to byl dar od jeho matky. Naposledy spolu mluvili před třemi měsíci, když ho vypátrala v jedné z jižních provincií a prosila ho, aby se vrátil do Ossy a obnovil svou kariéru.

Kdyby ji poslechl, byla by ještě naživu? Byla to otázka, o které věděl, že ho bude pronásledovat do konce života.

Tak proč se vůbec vracet? Proč nepřijmout Kaprikovu nabídku a stát se Vorcienovým klientem?

V hlavě mu vířily stovky různých odpovědí. Smrt jeho matky změnila situaci a tíha odpovědnosti, které se devět let vyhýbal, se najednou díky dědictví zdesetinásobila. „Protože," řekl si Demir tiše, „si zasloužila něco lepšího než takhle zemřít. Nebyl jsem tam, abych ji ochránil, tak můžu alespoň ochránit její odkaz – a zničit lidi, kteří to udělali."

2

Bývaly doby, kdy Demir nevstupoval do Ossy jinak než s velkou pompou; tanečníci, kejklíři, divoká zvířata, provinční exotika, chléb pro masy. Byla to výsada populárního politika při návštěvě hlavního města a Demir toho využíval, aby si u ossanského lidu vybudoval masivní přízeň.

To bylo ještě před Holikanem. Než utekl před svým vlastním zatraceným selháním.

Vjet do města soukromým kočárem bylo… něco jiného. Devět let žil mezi provinční chudinou a zakusil špinavé, zkažené hlubiny lidského života. Za celou tu dobu se nic nevyrovnalo Osse; hluk milionů lidí namačkaných na sebe; pach skláren Skleněného města, které každý den vypalovaly celé lesy, aby vyrobily cenné boží sklo; chuť sazí a lidského utrpení. Návrat k tomu nebyla vítaná zkušenost, ale cítil se zde trochu jako doma.

Vydal se přímo k hotelu Hyacint, kde zůstal stát na ulici a díval se na budovu, v níž strávil velkou část svého dětství. Hyacint byl velkolepá stavba, čtyři klenutá patra ze žuly se zlatými chrliči, obrovskými okny, situovaná ve Sněmovní čtvrti, z níž by bledl závistí i sám císař. Z každého okna visely fialové závěsy potištěné siličným znakem Grappů s popraskaným bleskem.

Bylo to sice neuvěřitelné, ale zároveň mu to bolestně připomínalo, že Grappové kdysi patřili k nejmocnějším cechovním rodům v Osse. Jistě, již před několika generacemi a Hyacint byl to jediné, co z tohoto bohatství a prestiže zbylo.

A Demir byl prakticky to jediné, co zbylo z Grappů.

Všude kolem něj ulice překypovaly lidmi oslavujícími nadcházející zimní slunovrat. Maskovaní hýřilové, navzdory chladu spoře

oblečení, nesli plechové džbery se zimním pivem, házeli papírové stuhy sem a tam přes ulici, a následovali vozy s chlebem, které rozdávaly jídlo zdarma pro chudé. Jiný den by se Demir možná těšil z lehkosti toho všeho. Obdivoval by ženy, smál by se klaunům a pomáhal by rozlévat zimní pivo na schodech před hotelem. Dnes ne. Ne, když byly hotelové schody zahaleny černým smutečním kobercem.

Demir vyběhl po masivních mramorových schodech a prošel velkými dvoukřídlými dveřmi Hyacintu. Když procházel kolem, vrazil překvapenému portýrovi do ruky několik bankovek. Během cesty prošel přeměnou, provinční dělnickou tuniku vyměnil za šarlatové sako s fialovým a zlatým lemováním. Prokroutil rameny, neboť cítil, jak mu z nich jemné šaty nepříjemně visí, a snažil se vymanit z role Demira, provinčního podvodníka, a vrátit se do role Demira Grappa, důstojného skleněného tanečníka a nového patriarchy cechovního rodu Grappo.

Stejně jako v případě památek a zvuků města to byla změna, která působila politováníhodně přirozeně.

Většinu portýrů, poslíčků ani číšníků pohybujících se ve foyer nepoznával, ale znal rytmus, jakým kráčeli. Obešel hlavní sál a zamířil po velkém dvouramenném schodišti do druhého patra, kde ho zastavila vymahačka Grappů převlečená za portýra. Byla to mladá žena s hezkou tváří poznamenanou vojenskou jizvou přes tvář, u pasu jí visel meč a pistole spolu s korkovým váčkem naplněným božími skly. Nehet malíčku na levé ruce měla nalakovaný fialovou klientskou barvou, aby dala najevo svou věrnost Grappům.

„Přišel jste za někým na návštěvu, pane?“ zeptala se, zatímco se vmanévrovala mezi něj a chodbu. K jeho překvapení se před svým zásahem nepodívala na jeho ruce, místo toho se bez podbízení setkala s jeho pohledem.

Demir zvedl pravou ruku s dlaní připlácnutou k hrudi, aby ukázal siličný znak. „Adriana je už mrtvá,“ řekl. „Myslím, že to Breenen trochu přehání, když urguje stráže *ted*.“

Mladé ženě přelétl přes tvář zmatek a pak se jí rozšířily oči. „Mistr Demir?“

„Osobně.“

Prudce se nadechla. „Mistr Vorcien říkal, že tu máte být až zítra!“ Rozhlédla se, znatelně ztracená, a zasalutovala. „Jmenuji se Tirana Kirkovíková. Jsem hotelová vrchní zbrojmistryně.“

„To už tu máme takovou funkci?“ zeptal se překvapeně Demir. Jeho matka nikdy moc nekladla důraz na bezpečnost a trvala na tom, aby se k hotelu přistupovalo jako k hotelu, a ne jako k sídlu cechovního rodu.

„Ano, pane. Pracuji v hotelu už čtyři roky.“

Demir pátral v jejích očích. Stále žádný strach ani poddajnost. Nezajímalo ji, že je skleněný tanečník, a jen mírně se zastyděla, když si uvědomila, že je jejím novým šéfem. Dobře. „Jsi od Kirkovíků.“

„Tak, tak. Hammiš Kirkovík je můj dědeček.“

„Mám rád Hammiše. Pořád je v cizinecké legii?“

„Loni odešel do penze, pane. Pěl na vás samé ódy.“

„To proto, že ani trochu neumí odhadnout povahu člověka.“ Demir přejel Tiranu pohledem nahoru a dolů. Měla postoj vojáka, sebevědomý a vzpřímený, jednu ruku pohodlně položenou na hlavici meče. Na první pohled se zdálo, že si jeho matka vybrala svého zbrojmistra dobře. „Těší mě, Tirano. Mohla bys Breenenovi sdělit, že se poohlížím v matčině apartmá?“

„Samozřejmě, pane!“ Tirana se otočila a odspěchala po schodech zpět do foyer.

Demir pokračoval v cestě a procházel dlouhými chodbami hotelu s karmínovými koberci na podlaze, dokud nenašel malou postranní chodbu s cedulí zavěšenou na provázku, která mu zahrazovala cestu. Hlásala, že tato chodba je určena POUZE PRO HOTELOVÝ PERSONÁL.

Přikrčil se pod provázkem a došel k jediným dveřím. Byly zamčené, ale stisknutí západky pod zlatou krytkou pět centimetrů napravo od petlice způsobilo, že dveře cvakly a otevřely se. Vstoupil dovnitř.

Matčin pokoj zabíral dvojici místností, které kdysi bývaly kuchyňkou pro služebnictvo a zotavovnou. Byl stejný jako tehdy, když jej viděl naposledy: bílé stěny s fialovými akcenty, masivní krb mezi dvěma modrými okny z kladivového skla, která shlížela na park, voňavý cedrový stůl a police s knihami, a k tomu masivní

křesla s křídlovými opěradly pro přijímání hostů. Nalevo byly zavřené dveře ložnice, hned vedle dveří, které se napojovaly na tajné chodby pro služebnictvo, jež se vinuly hotelem.

Chyběly jen matčiny dokumenty. Byly pryč – všechny, včetně všech zápisníků, které kdysi zaplňovaly desítky polic. Nebyl tu žádný nepořádek, žádné encyklopedie k dispozici. Vypadalo to, jako by se právě… odstěhovala.

Vzhled pokoje Demira šokoval skoro stejně jako zpráva o matčině smrti. Zkontroloval každou zásuvku, jen aby zjistil, že jsou prázdné, pak skříňky napravo a nalevo. Zůstaly osobní věci: křišťálový držák na nápoje, stříbrné svícny, malá řezba purniánského slona ze slonoviny. Ale všechny její dopisy, poznámky a osobní korespondence byly pryč. Demir se zklamaně vrhl do jednoho z křesel a zoufale si podepřel bradu rukou.

Zíral na prázdnou polici, když by *přísahal*, že koutkem oka něco zahlédl. Byla to tvář, která se na něj dívala přes kladivové okno matčiny pracovny.

Byla tam jen na okamžik, protáhlá a tmavá, s jemnými rysy a nepřirozeně dlouhým krkem. Korálkové černé oči na něj zíraly nad deformovanou čelistí s výrazným podkusem a ostrými zuby. Když se natočil, aby se podíval přímo na okno, tvář zmizela. Na zátylku mu vyrašil studený pot. Tvář se mu vypálila do paměti jako obličej z dětské ilustrace čehosi, co chodí nocí. Až na to, že ve Sněmovní čtvrti panoval bílý den.

Zareagoval instinktivně a pomocí své magie se zmocnil sklenice s vodou z druhého konce místnosti. Roztříštila se na tucet střepů, z nichž každý byl připraven ve výšce hrudníku, aby se na popud pouhé myšlenky vrhl na útočníka. Demir pomalu vstal, hrdlo stažené, zatímco přecházel místnost. Odsunul okenní tabulku z kladivového skla a vystrčil hlavu, aby se podíval nahoru, dolů a do stran. Nic tam nebylo. Pouze jeho představivost. Mohl za tím být stres z návratu do hlavního města? Mohlo za tím být pokřivení samotného skla? Dotkl se kladivového skla svými čarodějnými smysly. Stejně jako všechna boží skla nereagovalo na jeho čarodějný dotek. Bylo úplně normální.

„Demire!“

Demir stáhl hlavu zpátky, zavřel a zamkl okno a seznal, že

ve dveřích stojí Breenen. Majordomus cechovního rodu Grappů vypadal, jako by za poslední dekádu zestárl o dvacet let. Byl to malý mužík s učenlivou krysí tváří a brýlemi posazenými na konci nosu. Měl světlou pleť, která prozrazovala jeho purniánský původ. Bylo mu něco přes padesát a měl krátké vlasy, které mu předčasně prošedivěly. Sloužil Adrianě od Demirova dětství a po většinu té doby byl jejím obezřetným milencem.

Breenen sloužil v mládí jako vojenský chirurg v cizinecké legii – v nejlepších dobách to byl těžce zkoušený muž. Demirovi se zdálo, že pod zřetelným vyčerpáním vidí v jeho očích náznaky starostí, smutku a hněvu.

Během těch několika okamžiků, kdy na sebe hleděli, Demir cítil, jak se mezi nimi ve vzduchu vznáší tisíce nevyřčených věcí. Breenen se ho nejspíš chtěl zeptat, proč tu nebyl, aby chránil svou matku. Demir se chtěl zeptat, proč vyrazila do sněmovny bez tělesných strážců. Výčitky, obvinění, hněv a smutek. To všechno mělo zůstat nevyřčeno. To byly ossanské způsoby.

Demir si odkašlal a tím zvukem zakryl, jak jeho magie snesla střepy sklenice na stůl na druhé straně místnosti. „Děkuji ti, že ses o všechno postaral," řekl tiše. „Byla pohřbena?"

„Vedle tvého otce v mauzoleu. Byl to malý obřad, ale tucet hlav cechovních rodů trvalo na tom, že se zúčastní."

„Dobře. Navštívím ji, jakmile budu moci."

„Postarám se, aby tě nikdo nerušil."

Nastala dlouhá, rozpačitá pauza, kterou Demir přerušil tím, že se posadil. Stále se cítil mírně znervózněný tím, co si myslel, že viděl v okně. Musel to být jen stres, který mu působil na mysl.

„Co ta zbrojmistryně?" zeptal se ostře.

„Kapitánka Kirkovíková je důvěryhodná členka cechovního rodu," řekl Breenen. „Adriana ji prověřila. Tirana se zřekla věrnosti Kirkovíkům a stala se klientkou Grappů."

„Líbí se mi. Kde jsou matčiny papíry? Její poznámky? Její špionážní zprávy a dokumenty?"

Breenen se ušklíbl, konečně vešel zcela do místnosti a klesl do křesla naproti Demirovi. V tu chvíli se na něm skutečně projevil věk a vypadal jako vetchý stařec, kterému život vrazil kudlu do zad tím, že mu vzal zaměstnavatelku i milenku jednou ranou. „Sněm

všechno zabavil," řekl Breenen. „Poslali pro Škvory a zabalili všechno, co neslo její rukopis nebo úřední pečeť. Byla mocnou členkou sněmu, zasvěcenou do státních tajemství a vládních machinací. Nechtěli, aby po ní něco zůstalo."

Demir zaklel. Škvoři byli elitní říšskou gardou, podřízenou pouze malé skupině nejvyšších členů sněmu, kteří ovládali vládu. „Doufal jsem, že se mi podaří dostat se k těm tajemstvím a zjistit, proč ji zabili. Máš nějaký nápad?"

V odpověď Breenen sáhl do tuniky a vytáhl malou, provázkem svázanou knihu.

„Co je to?" zeptal se Demir.

„To je Adrianin deník smrti. Začala si ho psát před lety a byla to jediná věc, kterou mi nařídila, abych v případě jejího předčasného skonu ukryl před Škvory. Bylo mi řečeno, že dát ti ho je to nejdůležitější, co mohu udělat k uctění její památky."

Demir si jej vzal a přejel rukama po deskách z teletiny. Hruď se mu náhle bolestivě sevřela. Takhle vypadal smutek? „Víš, co stojí uvnitř?" zeptal se.

Breenen zavrtěl hlavou.

Demir rozvázal šňůrku a otevřel první stránku. Byl tam vzkaz psaný matčiným dokonalým rukopisem. Stálo v něm:

Demire,

jestli tohle čteš, jsem mrtvá. Nevím, kolik z mého životního díla mi po smrti zabaví sněmovna, takže tento deník obsahuje to nejdůležitější, co potřebuješ vědět, abys mohl převzít funkci patriarchy Grappů a majitele hotelu Hyacint. Jsou zde vizitky, účetní knihy, představení fulgurských spolků, deníkové záznamy, špionážní zprávy. Pečlivě je prostuduj a nezapomeň, že v ostatních věcech se můžeš spolehnout na Breenena.

Tvoje matka

Demir sešpulil rty. „Fulgurské spolky" byl prostě souhrnný název pro ossanské společenské kluby. Jen v hlavním městě jich bylo nejméně tisíc a *každý* patřil alespoň do jednoho. On stále platil příspěvky třem, ačkoli s nikým ze svých starých přátel z žádného z nich neudržoval kontakt. Jeho matka patřila k desítkám. Její

spolky by se mohly ukázat jako užitečné, ale jen pokud by mu umožnily vstup. Tuto myšlenku prozatím odložil stranou. Na konci stránky byl dodatek. Byl napsaný menším písmem stejným rukopisem a datovaný před osmnácti měsíci.

Demire, začala jsem spolupracovat s mistrem Kastorou z Grentské královské sklárny. Pokud se naše práce podařila, pak už o tom budeš vědět. Pokud však zemřu dříve, než to dokončíme, pak musíš Kastoru neprodleně kontaktovat. O tomto partnerství se nikomu nezmiňuj. Utajení může být to jediné, co nás zachrání.

Demir si dodatek několikrát přečetl a do útrob se mu vkradl znepokojivý pocit. Otevřel ústa, aby se Breenena zeptal, co o mistru Kastorovi ví, ale znění dodatku ho zarazilo. *Utajení může být to jediné, co nás zachrání.* Jak zvláštní něco takového napsat. Obvykle nepatřila k těm, kteří by si potrpěli na nadsázky. Jak vážné to musí být, aby se to ocitlo na samém začátku jejího deníku smrti?

Demir pohlédl k oknu, kde se mu předtím zazdálo, že viděl tu tvář z jiného světa. Samozřejmě tam nebyla. Nikdy tam nebyla. Byl to jen výplod jeho vystresované fantazie. Odkašlal si, znovu si dopis přečetl a pak deník smrti zavřel, než jej pečlivě převázal šňůrkou.

To jméno znal. Mistr Kastora byl jedním z nejuznávanějších čarodějných inženýrů na světě; geniální silič, kterého obdivovali i jeho kritici. Na čem s ním mohla matka pracovat? Nebyla silička, byla politička.

Jeho myšlenky přerušilo zaklepání na dveře. Dovnitř strčila hlavu portýrka. „Přišel mistr Kaprik Vorcien," informovala je.

Demir si vyměnil pohled s Breenenem. „Bude mít nějaké novinky. Můžeš zůstat, jestli chceš."

„Nejlepší bude, když se vrátím do hotelu," řekl Breenen neochotně. „Mám pro tebe nechat připravit apartmá?"

„Prosím. Běž a pošli Kaprika dovnitř."

Breenen vyšel z kanceláře, aby jej o chvíli později vystřídal Kaprik. Demirův přítel vešel sebevědomým krokem, s holí pod jednou paží, soubojový meč u pasu. „Ach, Demire! Nečekal jsem, že se vrátíš dřív než zítra. Jen jsem se zastavil, abych Breenenovi předal nejnovější zprávy. Cítíš se dobře?"

„Jen trochu trpím z té spěšné, smutné cesty," řekl Demir a mávl nad otázkou rukou. Cítil se hrozně a ten podivný dodatek mu ještě přitížil. Potřeboval čas, aby se vzpamatoval. Honba za vedlejším projektem jeho matky by neměla být jeho hlavní prioritou, přesto cítil váhu jejích posmrtných instrukcí náhle opravdu velmi silně. Přinutil se soustředit. „Jaké máš zprávy o těch vrazích?"

„Vlastně už jednoho chytili." Kaprik držel v jedné ruce rukavice a důrazně jimi máchal ve vzduchu. „Před dvěma dny ho vypátrali, když se pokoušel odjet kočárem do Grentu."

Demir se zamračil a snažil se nedělat ukvapené závěry. „Jenom jednoho?"

„Toho jediného dokázali na základě všech svědků identifikovat. Je to bývalý grentský voják a pod vlivem poutajícího skla se přiznal, že ho poslal– spolu s ostatními – vévoda z Grentu. Neví, *proč* byl poslán, ale vévoda chtěl Adrianu zabít veřejně."

Grent byl sesterským městem Ossy, nacházel se jen několik mil po proudu řeky a jejich předměstí do sebe prakticky ústila. Za jasného dne mohl Demir ze střechy hotelu vidět budovy Grentu. Zatímco Ossa byla hlavou říše, Grent byl malý, ale mocný městský stát s rozsáhlou obchodní flotilou, nezávislý na větších národech v okolí. Grent a Ossa spolu v minulosti vedly spory, ale většinou šlo o drobné obchodní pře. Nic, kvůli čemu by matriarcha cechovního rodu měla přijít o život.

Až na to, že Kastora byl grentským siličským mistrem. To nemohla být náhoda. „Zaskleně," zamumlal Demir. „A sněm?"

„Sněm odhlasoval válku."

Demir nahlas zalapal po dechu. „Tak brzy? Kvůli vraždě jedné političky? Grent je náš soused!" Ani s nemalou dávkou krvežíznivosti v srdci si Demir nedokázal představit, že by smrt jeho matky byla dostatečným důvodem k plnohodnotné válce.

„Je to… složitější," připustil Kaprik. „Nepatřím ke starším členům sněmu, takže nejsem zasvěcen do všeho, ale můžu ti vysvětlit podstatu. Vévoda se do ossanských záležitostí vměšuje už celá desetiletí a v posledních letech je stále troufalejší. Kradl obchodní smlouvy, uplácel ossanské soudce, a dokonce nechal zavraždit ossanské důstojníky ve vzdálených provinciích. Byl opakovaně varován, aby se stáhl. Vražda tvé matky byla poslední kapkou.

Cizinecká legie již byla povolána do zbraně. Dnes v noci provedeme útok."

„S jakým cílem?" zeptal se Demir.

Kaprik rozpřáhl ruce. „Uštědřit mezinárodní políček. Zabijeme pár vojáků, obsadíme vévodský palác a senátní budovy a pak se vévoda vzdá s formální omluvou a zaplatí obrovské odškodné. Možná z těch peněz uvidíš něco i ty."

Představa nějakého vládního odškodného za matčinu smrt mu připadala spíš urážlivá než ospravedlňující. Demir se zamračil. Válka. To slovo mu zkroutilo vnitřnosti. A ne nějaká vzdálená zahraniční válka v zastoupení vedená na jiném kontinentu. Válka přímo na jejich prahu, jen pár kilometrů od nich. Děla, armády a výstřely. Snažil se vzpomenout, kdy naposledy ossanské hlavní město zažilo skutečný vojenský konflikt. Za jeho života nikoliv a ani za života jeho nejbližších předchůdců.

Všechno to bylo tak náhlé, ale pokud byla pravda, co Kaprik řekl o vévodovi z Grentu, dávalo to smysl. Sněm dělal tak rychlé kroky, jen když se cítil vážně ohrožen, a zavraždění jednoho z nich cizáckým vrahem bylo zatraceně vážné.

„Rád bych toho vraha vyslechl," řekl Demir.

„Obávám se, že to není možné," řekl Kaprik s úšklebkem. „Vysokorezonanční poutající sklo ho přivedlo k šílenství. Teď je z něj pomatený blázen."

„Jak příhodné."

„Ať už je to příhodné, nebo ne, u tak silných poutajících skel k tomu dochází." Kaprikova grimasa přešla do zamračeného výrazu. „Vím, na co myslíš. Necítím žádnou nečistou hru, přinejmenším ne v případě vrahovy smrti."

„Bylo tam pět dalších vrahů," podotkl Demir.

„A Škvoři po nich pátrají." Kaprik smutně zavrtěl hlavou. „Navrhuju, abys je nechal dělat jejich práci. Vedeme útok, Demire. Spravedlnosti bude učiněno zadost za tvou matku a stovky dalších úskoků, urážek a útoků."

Demir se ztěžka kousl do jazyka. Nebylo nic neslýchaného, že poutající sklo dokáže člověka přivést k šílenství, ale *zdálo* se to strašně příhodné. Pro odpovědi se bude muset uchýlit k netradičním prostředkům, pokud chce nějaké získat. Podíval se

na deník smrti, který držel v rukou. Zoufale toužil ukázat ho Kaprikovi a zeptat se ho, co podle něj znamená. *Utajení může být to jediné, co nás zachrání.* Znovu ho ta slova zastavila v jednání. Matka pracovala s grentským siličským mistrem, jen aby ji vévoda z Grentu zabil. Byla snad zrazena? Bylo její dílo blízko dokončení? Co to bylo za dílo?

Na tom všem *něco* nehrálo. Demira svrběla ruka, chtěl sáhnout po svém moudroskle a projít si všechny možnosti. Ale od jeho zhroucení v Holikanu ho z moudroskla jen bolela hlava.

„Děkuji, že jsi mi to dal vědět," řekl Demir tiše.

„Beze všeho. Vím, že…" Kaprik se rozhlédl po kanceláři, „všechno zkonfiskovali, aby zachovali státní tajemství. Mrzí mě, že musíš setrvávat v takové nevědomosti. Předám ti, co budu moct, aniž bych se dostal do potíží." Plácl holí do dlaně. „Měl bych jít a vím, že toho máš hodně co dohánět. Kdybys něco potřeboval, zavolej pro mě."

Demir vyprovodil Kaprika až na vrchol schodiště v hotelovém foyer. Rozloučil se a pak šel vyhledat Breenena do majordomovy kanceláře. Stanul ve dveřích a chvíli pozoroval Breenena, jak píše drobná úhledná čísla do svých účetních knih, než se zeptal: „Má prapor mého strýce stanoviště poblíž Ossy?"

„Ano, má."

„Kde jsou?"

„Myslím, že v osádce jihozápadně od města."

Demir se kousl zevnitř do tváře. Za normálního dne by možná naskočil do kočáru a zamířil přímo do Grentu, aby se s tím mistrem Kastorou střetl a zjistil, co ví. Kdyby to udělal teď, nestihl by se vrátit před začátkem dnešní invaze a uvízl by za nepřátelskou linií – špatný nápad i pro skleněného tanečníka.

„Zjisti, kde přesně jsou. Možná budu potřebovat jejich pomoc."

„Hned to bude," přikývl Breenen.

„Počkej!" Odmlčel se a zápasil s tou otázkou na jazyku, než ji ze sebe vypravil. „Možná se to bude zdát jako divná otázka, ale nezačalo v hotelu za posledních devět let strašit?"

Breenen se zamračil. „To myslíš vážně?"

„Jen napůl." Demir se rozhodl nepokračovat ve sledu těchto otázek. Zaměstnanci byli už tak na nervy kvůli Adrianině smrti a z návratu marnotratného syna – skleněného tanečníka. Zkom-

plikovalo by to situaci, kdyby si mysleli, že se následkem svého duševního zhroucení zbláznil. Kromě toho byl Demir moderní člověk. Na strašení nevěřil.

Demir sledoval, jak Breenen spěchá přes foyer, čelo měl svraštělé a snažil se zorientovat ve zmatku, který mu zatemňoval mysl. Byl v pokušení zmizet: utéct zpátky do provincií, kde by mohl prožít zbytek života jako přátelský podvodníček. Proč se obtěžovat matčinými jinotaji a nadcházející válkou sněmu? Mohl by odejít někam daleko, kde by možná – jednou – měl šanci být šťastný.

Štěstí nemělo v ossanských cechovních rodech místo. Jen bohatství, prestiž, moc a potomstvo. Demir nic z toho neměl, ale *měl* lidi, kteří na něm teď záviseli. Vzdát se svých povinností znamenalo vzdát se hotelu a všech, kdo v něm pracovali. Mnozí z nich byli noví, ale některé znal už od dětství. Nemohl je zavrhnout.

Kromě toho v něm přebývalo dost ze starého Demira, kterého zaujal ten dodatek v deníku smrti. Vždycky mohl později zmizet v provinciích. Prozatím potřeboval zjistit, kvůli čemu jeho matku zabili.

„Zanechala jsi mě tu v pořádném průseru, viď, matko?“ zamumlal si pro sebe. „Myslím, že budu potřebovat pomoc.“

3

Thessa Foleerová se s leknutím probudila a posadila se vzpřímeně ve svém malém pokoji v noclehárně Grentské královské sklárny. Zdálo se jí o umírajících mužích, plačících ženách a hořícím městě. Byla to běžná noční můra, která se jí vracela už devět let, ačkoli s tím, jak noviny přinášely jeden příběh o válkách na východě za druhým, k ní přicházela stále častěji. Prostěradlo se jí lepilo na zpocené tělo. Podívala se z otevřeného okna, neschopna odhadnout, jestli ji probudila noční můra, nebo nějaký hluk zvenčí.

„Nechci ještě vstávat," zamumlala postava spící vedle ní.

„Spi dál," řekla Thessa a jemně se dotkla hlavy se zlatavými vlasy ležící na polštáři. Dívka se jmenovala Palua. Byla učednicí ve sklárně a ve svých devatenácti letech byla jen o pár let mladší než Thessa sama. Thessa se ušklíbla. Neměla spát s nikým nižšího postavení. Kastora jí dá za uši, až se to dozví. *Pokud* se to dozví. Slíbila si, že to bude jednorázová záležitost. Už žádné láhve vína a společné cigarety pozdě v noci.

Ani to s Paluou nebylo nic vážného. Ale tohle dělala Thessa o svátcích zatraceně často; vždy si našla nějaký způsob, jak se vyhnout osamělosti z toho, že nemá rodinu, kterou by mohla navštívit. Loni to byl ten svalnatý strážný, regulérní kretén, ze kterého se vyklubal ženáč. Předloni jedla, dokud se nepozvracela. „Musím to přestat sama sobě dělat," zamumlala a snažila se z úst dostat popelavou chuť cigaret.

Thessa natočila hlavu ke zvuku hromu v dálce a pak se přinutila lehnout si zpátky. Byla to jen Kovárna – řada útesů vystavených bouřkám, které se nacházely tucet mil na sever. Kovárnu bylo

často slyšet pozdě v noci, dunění hromů se neslo do dálky, i když v samotném Grentu vanul klidný větřík.

Těsně pod jejím oknem se ozývaly drobné rány, série úderů zjevně od ptáků a vysoký opakující se skřehot. Thessa podrážděně zachrčela, konečně se vyhoupla z postele a přešla pokoj, aby se skřípěním otevřela dveře a nahlédla do temnoty noclehárny. Většina lůžek byla prázdná, siličští učni posláni domů, aby oslavili zimní slunovrat. Sama Thessa byla jediným tovaryšem, který v budově zůstal, protože se dobrovolně přihlásila, že bude dohlížet na pece a malou hrstku zbývajících učňů. Připadalo jí hloupé vzít si dovolenou, když neměla žádnou rodinu, kterou by mohla navštívit, a těch několik málo přátel odjelo za vlastními příbuznými.

Natáhla si tuniku a nato odspěchala po schodech dolů za zvukem rozzlobeného pištění. Hned před vchodem do přízemí se nacházela velká klec; sokolí voliéra o velikosti místnosti se slaměnou střechou a železnými mřížemi. Velký sokol, kterému chybělo jen pár palců do dvou stop výšky, poskakoval z bidýlka na bidýlko a rozrušeně třepotal křídly. „Ekhi," zasyčela, „zavři sakra zobák! Lidé se tu snaží spát."

Sokol vyskočil na nejbližší bidýlko, skrz mříže vyklonil hlavu a zíral na ni, dokud se nenatáhla, aby ho pohladila po temeni. Jemně ji ždíbl do prstů a načechral si peří.

„Co se děje, Ekhi?" zeptala se. „Nezapomněla jsem tě včera nakrmit, že ne? Ne, určitě jsem tě nakrmila. Trápí tě Kovárna? Nikdy předtím ti to nevadilo." Povzdechla si. Vypadal vcelku klidně, když tu byla s ním. Musel mít jen špatnou noc. „Vím, že jsem tě už dlouho nevzala na lov, ale měla jsem na starosti sklárnu. Jakmile se Kastora vrátí, vezmu si odpoledne volno a vyrazíme do přírody. Zní to dobře?"

Ekhi se jí znovu zahryzl do prstů a ona se usmála. Bez ohledu na to, jak protivný ten malý hajzlík uměl být, ho stále milovala. „Snídaně je za dvě hodiny. Tady něco mám, počkej." Našla poblíž malou bedýnku s jeho nákotníky a řemínkem, pak se protáhla mřížemi a nasadila mu je na nohy. Vždycky ho to uklidnilo – nepřímý příslib, že se brzy dostane k létání. „Tak, a teď se zklidni a přestaň všechny budit."

Thessa si prohrábla vlasy prsty a rozpletla z nich smotance.

Mohla by rovnou udělat obchůzku po budově. Jeden z učňů už by měl být vzhůru a rozpalovat pec na denní směnu. *Udržuj je ve střehu,* říkal vždycky mistr Kastora, *jinak si tě nebudou vážit.* Thessa ten respekt potřebovala. V pouhých dvaadvaceti letech, v profesi, která tak často oceňovala věk před talentem, byla příliš zkušená na to, aby se mohla bratříčkovat s učni, ale příliš mladá na to, aby si jí její kolegové náležitě vážili.

Utišila své neklidné myšlenky, obula si boty s tlustou podrážkou a těžkou zástěru a pak zamířila přes temnou noclehárnu dolů na nádvoří. Pohybovat se ve tmě v areálu sklárny pro ni bylo druhou přirozeností a brzy vstoupila do hlavní dílny. Pec byla stále rozpálena stálým plamenem, jenž potřeboval několik dní, aby se dostal na teplotu potřebnou k opracování božího skla. Ohřevná komora však ještě nebyla zapálena a dílna byla prázdná. Thessa si podrážděně povzdechla. Našla a pročetla si rozpis pece, až narazila na dnešní datum. Axio. Ten koketní hajzlík.

Vrátila se do noclehárny, kde našla třetí postel na východní stěně a šťouchla do chrápajícího hloučku na horní palandě. „Axio."

Axio zachrápal a převalil se.

„Axio!" Silně ho plácla přes břicho.

„Au! Ty zkurvysynu, já… Thesso, za co to sakra bylo?" Axio se posadil na posteli a podíval se na Thessu. Byl jen o dva roky mladší než ona, měl zacuchané světlé vlasy a hezkou tvář, která by se spíš než ve sklárně vyjímala na jakékoliv straně transakce v grentském bordelu. Byl jedním z mnoha pomocníků, kteří ve sklárně pracovali, tahali dříví a udržovali dílny v čistotě. Thessa zvedla rozpis pece, aby si jej mohl prohlédnout v měsíčním světle. Přejel si rukou po neoholené tváři a úkosem se na ni ušklíbl. „Ale no tak. Jsou přece prázdniny."

„A ty jsi na rozpisu," řekla Thessa a hodila mu psací podložku. „Už před hodinou jsi měl být vzhůru, starat se o pec a připravovat ohřevnou komoru." Otočila se a zamířila ke schodům, přičemž poslouchala, jak nadával, když si natahoval boty a vázal zástěru. Jeho kroky ji následovaly a za chvíli už byli oba v hlavní dílně. Thessa zapálila lucerny, zatímco Axio hlasitě a neobratně nakládal s náručí plnou podpalovačů.

„Hele," řekl, když nakládal dřevo do ohřevné komory, „nikdy

jsi mi neodpověděla, jestli nepojedeš do města na slavnost slunovratu." Střelil po ní nesmělým úsměvem. „Mohli bychom se vkrást i do Ossy. Jejich zimní pivo je o *tóóólik* lepší než to naše."

Ach. Sakra, úplně na to zapomněla. Thessa protočila panenky, když zapalovala poslední lucernu. Axio s ní flirtoval od chvíle, kdy před půl rokem přišel do sklárny. Kromě jeho vzhledu mu do karet nic moc nehrálo. Nepocházel z bohaté rodiny, nebyl ani výrazně ambiciózní, ani bystrý. Nebyl ani zas tak zábavný. Kromě toho už se zapletla s Paluou. Potřebovala se ujistit, že se jí to nevymstí, než se vydá hledat další zábavu.

Dvořte se z lásky, pro peníze nebo kvůli politickému prospěchu, říkával vždycky mistr Kastora. *Nejlépe ze dvou z těchto důvodů zároveň. Všechno ostatní vám jen ničí pověst*. Zábava na tomto seznamu nikdy nefigurovala a Kastora od jejího povýšení na tovaryšku přestal nad jejími zálety přivírat oči.

„Popřemýšlím o tom," řekla Thessa Axiovi, než ho nechala o samotě, aby mohl naplno nechat rozhořet ohřevnou komoru.

Vracela se do noclehárny, když vtom ji překvapilo, že se v kanceláři mistra Kastory rozsvítilo světlo. Mistr byl už několik týdnů pryč, pracoval na jednom ze svých tajných projektů na venkově. Měl se vrátit až po slunovratu.

Thessa změnila směr a zastavila se těsně před jeho kanceláří, kde se zaposlouchala do vzdáleného hřmění. Na tom hřmění bylo něco zvláštního, ale nedokázala přesně určit co.

Vypustila to z hlavy a zaklepala.

„Vstupte," ozval se tichý mužský hlas.

Kancelář mistra Kastory byla bez poskvrny čistá místnost, v níž se nacházel velký rýsovací ponk, formální psací stůl lemovaný křesly s křídlovými opěradly pro návštěvníky z řad politiků a dva velké železné trezory naštosované až po okraj mistrovými vzorečky a technickými výkresy. Sám Kastora byl vdovec po šedesátce, který byl „podruhé ženatý, tentokráte se svou pecí", jak rád říkával. Byl to štíhlý muž středního vzrůstu s pleší uprostřed šedivých vlasů. Ruce a paže měl poseté jizvami po popáleninách a trvalými šupinkami skelného rozkladu po celoživotní práci s božím sklem. Tvářil se roztržitě, ale vlídně, a když vzhlédl od stolu, věnoval jí úsměv.

„Má drahá Thesso," řekl, „co že jsi proboha vzhůru v tuto hodinu?"

„Vzbudilo mě hřmění," odpověděla Thessa.

„Zdá se, že Kovárna je dnes v noci nebývale hlučná. Slyšel jsem, že Ekhi není ve své kůži. Byla ses na něj podívat?"

„Samozřejmě. Jen se chová jako spratek."

Kastora se zasmál. „Jak to šlo za mé nepřítomnosti ve sklárně?"

„Všechno šlo hladce. Zásilka do Atrie odešla o dva dny dřív. Vrátila se nám vojenská smlouva s podpisy – leží tamhle na rohu vašeho stolu."

„Báječné, báječné."

„Co vaše práce na venkově?" zeptala se. Kastora dokázal být rozmarný a tajnůstkářský v tom, s čím se svěřoval. Byl jedním z nejlepších siličů na světě a často se zabýval tajnými projekty pro vévodu, zahraniční klienty, a dokonce i pro ossanské cechovní rody. Nečekala, že jí odpoví přímo, a překvapilo ji, když se opřel do křesla a na tváři se mu mihl úsměv.

„Ach, Thesso. Nemáš ani ponětí."

„Proto jsem se ptala," připomněla mu jemně.

Znovu se uchechtl a gestem ji vyzval, aby přistoupila blíž. Naklonila se k němu, zmatená jeho spikleneckým výrazem. „Povedlo se mi," řekl Kastora vítězoslavně, „vytvořit fénixův kanál."

Thessa jen zamrkala. Fénixův kanál byl hypotetický mechanismus, který by měl sloužit k přeměně energie v magii. Stručně řečeno, dokázal dobíjet vypotřebované kousky božího skla a umožňoval, že mohly být opakovaně používány na neomezenou dobu. Fénixův kanál nebyl naprostým mýtem, ale neměl k tomu daleko. Každý mistr na světě se ho někdy ve své kariéře pokusil vyrobit a nikomu se to nepodařilo.

„Ne, to lžete," vyklouzlo jí z úst dřív, než se stačila zastavit. Bylo to vysoce neuctivé, ale mistr Kastora si toho zřejmě nevšiml.

„Nežertuju," řekl s úsměvem. „Vytvořil jsem funkční fénixův kanál. Jen prototyp, podotýkám. Přenos energie nebyl zdaleka dokonalý – musel jsem spálit šest kár tvrdého dřeva, abych nabil jediný kus kovářského skla." Vytáhl cosi z kapsy a slavnostně jí to podal.

Byl to žlutý kousek kovářského skla – vlastně její vlastní práce,

drobná tyčinka s rozšířeným koncem, která zesilovala přirozenou sílu většiny lidí, kteří ji nosili. Kouzlo na ni nepůsobilo tak jako na ostatní. Slyšela lehké bzučení, které boží sklo vydávalo, a cítila rezonanční vibrace na konečcích prstů, ale Thessa trpěla magickou afázií: nemohla boží sklo jakkoliv využívat a skelný rozklad se na ní nijak neprojevoval. Díky tomu byla obzvlášť dobrou siličkou, protože mohla pracovat delší dobu bez jakýchkoli následků.

Kus kovářského skla jí v ruce mocně hučel. Připadalo jí to jako boží sklo. Znělo to jako boží sklo.

„Na začátku bylo vybité," přísahal Kastora.

Pokud vyrobil funkční fénixův kanál – a Kastora nikdy nebyl lhář ani šprýmař –, mohlo to změnit svět. Dobíjení božího skla by se stalo zcela novým průmyslovým odvětvím a pomohlo by snížit rostoucí ceny škvárového písku. Zadívala se na Kastoru více zblízka a spatřila vyčerpání v jeho očích a to, jak se mu mírně třesou ruce. Byl jako školák, který po týdenním flámu zázračně složil zkoušky.

„To je neuvěřitelné! Co budete dělat dál?"

„No, důvod, proč ti to říkám, je ten, že se chystám přesunout fénixův kanál sem do sklárny. Umístím ho do jedné z pecí, a jakmile skončí slunovrat, seženu pár tovaryšů, aby mi ho pomohli vypilovat. Jak jsem řekl: je to jen prototyp. Vyžaduje ještě hodně práce."

Thessa se s nadějí podívala na Kastoru. Jako každý silič, i ona se o fénixově kanálu dozvěděla hned na začátku svého učednictví a snila o tom, že ho jednou vyrobí. „Už jste si vybral své pomocníky?"

„Samozřejmě!" vykřikl. „Na tomto projektu budeš můj zástupce číslo jedna. Koncept je dobrý, jen ho musíme vylepšit!"

Thessa se prudce nadechla a z mysli jí odvanuly poslední zbytky spánku. Byla Kastorovou chráněnkyní už léta a tohle bude zdaleka nejdůležitější projekt, do kterého se pustil. Být požádána, aby mu přímo pomáhala, byla obrovská čest. „Jste si jistý?"

„Jsi – a já to popřu, pokud to někdy zopakuješ – druhý nejlepší silič v Grentu. Samozřejmě za mou maličkostí." Dál se na ni usmíval. „Nechtěl bych pomocnou ruku od kohokoliv jiného. Teď se musíš víc prospat. Fénixův kanál už jsem si donesl do svých

komnat. Po obědě ho vybalíme a začneme pracovat na návrzích. Pokud bude pršet, bude to dobrý den na společné přemýšlení, tedy…“ Odmlčel se a mírně naklonil hlavu. „Jsi si jistá, že to je hřmění z Kovárny?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Thessa. Otevřela dveře a zaposlouchala se do vzdáleného zvuku. Uplynulo několik okamžiků a ona slyšela, jak Kastora vstal a přiblížil se, až stanul za ní. „Možná máte pravdu,“ řekla. „Je to příliš pravidelné na to, aby to byl hrom. Ale co jiného by to mohlo být?“

Kastora se kolem ní protáhl a ona se chystala něco říct, ale pohledem zachytila obraz jeho tváře. Jeho obvykle veselé chování vystřídal zachmuřený výraz. „Pojď se mnou,“ zvolal a vykročil přes areál.

Thessa se rozběhla, aby ho dohonila, a její boty dusaly po tvrdé hlíně. Prošli kolem noclehárny, pak sešli po mírném svahu k malé vrátnici, která hlídala hlavní vchod do sklárny. Thessa cítila, jak se jí rozbušilo srdce, a nemohla si pomoct, aby se každých pár kroků nepodívala na Kastoru. Kastora nespouštěl oči z obzoru ani poté, co zapluli pod oblouk kopce a už neviděli světla Grentu. Dokázala rozeznat siluetu mistra Kastory, jak si do dírek v uchu vkládá kousky božího skla. Sama z nich samozřejmě nemohla těžit, ale znala sklárnu natolik dobře, že ho dokázala následovat, aniž by v téměř úplné tmě zakopla.

Došli k vrátnici, kde Kastora nakoukl do malé místnosti. „Sežeňte mi kapitánku Jeru,“ řekl strážnému ve službě. „Ano, vím, kolik je hodin. Okamžitě ji přiveďte.“ Během minuty se ze dveří vypotácela žena tmavé pleti ve středních letech, která se soukala do bílooranžového kabátce královské pěchoty.

„Mistře Kastore?“ zeptala se Jero.

„Chci, abyste všechny vzbudila.“

„Co prosím?“ zívla.

Kastora se natáhl a chytil ji za jednu z našitých epolet na kabátci. „Slyšíte to? To je střelba z děla. Přichází to z východního Grentu. Všechny vzbuďte, uveďte je do pohotovosti a okamžitě pošlete někoho do paláce.“

„Já nemůžu… já…“ Bylo jasné, že kapitánka Jero stále ještě vytřásá z mysli spánek. „Nejspíš je to jen součást oslav slunovratu.“

„Ve čtyři ráno? Je mi úplně jedno, co by to mohlo být. Pošlete posla, ať to zjistí. Dokud ta informace nebude vyvrácena, chci, abyste předpokládala, že jsme pod útokem."

„Koho?" zeptala se nedůvěřivě Jero.

„Záleží na tom?" Kastora se otočil na patě a spěšně vyrazil zpátky do kopce.

Thessa se mu snažila stačit. Takhle Kastoru ještě nikdy nezažila a děsilo ji to. „Opravdu si myslíte, že na nás útočí? Jsme neutrální městský stát! Kdo by na nás útočil?"

„Dělová palba na východě? To musí být Ossané."

Thessa se nervózně zasmála. „S Ossou jsme v míru. Jsme obchodní partneři! Proč by na nás útočili?"

„Protože se brzy všechna pravidla hry změní. Už jsme skoro na nule, Thesso."

„S čím?" Thessin strach se ještě prohloubil. Proč se nezdálo, že by ho možnost útoku Ossanů překvapila? Co věděl a ona ne?

Kastora její otázku ignoroval. „Jestli jde o útok, pak je to horší, než jsem předpokládal. Ossa bude chtít naše zásoby škvárového písku, náš výzkum, dokonce i naše siliče. Varovala mě před tím. Myslel jsem, že se mýlila. Já…"

„Mistře!" Thessa luskla prsty. Byl to jediný způsob, jak Kastoru někdy dostat z jeho zamyšlení. „S čím jsme skoro na nule? Kdo vás varoval před útokem Ossanů? Nemůžu vám pomoct, když mi nic neřeknete."

Konečně se zdálo, že se na ni soustředí. „Varovala mě Adriana Grappo," řekl. „Ta žena, která mě najala, abych vytvořil fénixův kanál. Řekla mi, že touha Ossy po škvárovém písku ji dotlačí k válce. Jediné, co můžeme udělat, je…" Prudce otočil hlavu a zadíval se dolů po svahu zpátky k vrátnici, kde Thessa s překvapením uviděla trojici vojáků, kteří stáli hned před ní ve světle pochodní. Všichni měli na sobě uniformy grentské královské pěchoty a zdálo se, že se je kapitánka Jero chystá pustit dovnitř. „Nechte bránu zavřenou!" zahřímal Kastora.

Jero se překvapeně otočila. „Říkají, že jsou z hlavního města se vzkazem od vévody," zavolala na ně z úpatí kopce.

„A co se tam podle nich děje?" křikl Kastora na oplátku.

Proběhla krátká diskuse. „Jen oslavy. Mám je pustit dovnitř?"

Kastora se ostražitě zadíval směrem k vrátnici jako pes, který si prohlíží cizího člověka u jídelního stolu. Tiše řekl: „Chci, abys šla do mé kanceláře. Otevři oba sejfy. Klíč od toho levého je schovaný pod parketou pod levou přední nohou mého stolu. Klíč od druhého je v prvním."

Thesse se zatajil dech v krku. „Co se děje?"

„Nechte tu bránu zamčenou!" křikl Kastora na Jeru. „Nikdo nesmí dovnitř ani ven kromě posla, kterého pošleš do Grentu." Stranou k ní pak pokračoval, aniž by odpověděl na její otázku: „Chci, abys posbírala všechny dokumenty v obou sejfech. Odnes je do pece, a když dám pokyn, chci, abys je spálila."

Thessa bojovala s návalem nevolnosti. Ty sejfy obsahovaly souhrn výzkumů, objevů a technických výkresů celé Grentské sklárny – dokonce i některé její vlastní. Jejich spálení by znamenalo zničení pokroku celých generací v oblasti siliky. A uvědomila si, že i všech grentských státních tajemství týkajících se božího skla. „Mám vzbudit učně?"

„Až spálíš ty poznámky. Ty jsou důležitější než životy kohokoliv z nás."

Přikývla a doufala, že nevypadá příliš vyděšeně. Dala se do běhu směrem ke Kastorově kanceláři. Náhle se ozval výstřel a ona se otočila a ohlédla k úpatí kopce právě včas, aby viděla, jak kapitánka Jero klopýtla a upadla. Jeden z „grentských" vojáků držel v ruce kouřící pistoli. „Strhněte bránu! Kumpanie jedna čtyřicet dva, vyndejte háky a vylezte na ty hradby!" Rozkazy štěkal voják autoritativním hlasem s ossanským přízvukem.

Thessu zachvátil strach tak silný, že málem zakopla a upadla do prachu. Jen díky setrvačnosti se udržela na nohou.

„Vy dva, stůjte!" ozval se vojákův hlas.

Thessa se ohlédla přes rameno, když zabočovala za noclehárnu. Kastora jí byl v patách, jednou rukou jí poháněl kupředu a druhou si prostrkoval boží sklo dírkou v uchu. „Běž, běž!" křičel na ni.

„Strhněte tu bránu!" zaslechla Thessa ossanský hlas. „Zajistěte siliče!"

Thessa dorazila do kanceláře jen krok před Kastorou. Ten se prohnal dveřmi za ní, sotva zadýchaný, a za pomoci kovářského skla odhodil svůj stůl silou tří mužů. Vytrhl uvolněnou parketu,

pak otevřel levý sejf, pak pravý a začal Thesse do náruče vršit stohy papírů. Když bylo jasné, že už víc neunese, plácnul ji po rameni. „Do pece!“

Thessa se rozběhla zpátky přes nádvoří a po tváři jí stékaly slzy. Vřítila se do dílny a jen taktak se vyhnula srážce s Axiem. „Co se děje?“ zeptal se učedník v panice. „Neslyšel jsem výstřely z pistole?“

Thessa ho ignorovala, dokud se jí nepodařilo otevřít dvířka pece, a vhodila náruč plnou dokumentů přímo do žhnoucího ohně. Oči jí okamžitě vyschly od prudkého žáru a štípalo jí v nich od kouře.

„Co…“ pokusil se znovu zeptat Axio, když kolem něj prolétla zpátky.

Zastavila se jen na tak dlouho, aby vyštěkla pokyny. „Vzbuď učedníky a pak podkoní. Ne, nejdřív podkoní. Musíme osedlat koně. Cizí vojáci se snaží obsadit sklárnu. Musíme všechny dostat ven. Běž!“ Snažila se do svého hlasu vnést naléhavost a autoritu mistra Kastora. Jí samotné to znělo horečnatě. „A ujisti se, že se Palua dostane ven. Je v mé posteli.“

Bleskurychle běžela zpátky do Kastorovy kanceláře a překvapilo ji, když ho spatřila stát venku a opírat se o dlouhou foukací trubici s ozdobnými rytinami, kterou používal, když pracoval na větších projektech. Z otevřených dveří a oken jeho kanceláře se valil kouř. Thessa se smykem zastavila. „Vy… vy jste zapálil budovu!“ Požár byl jednou z největších obav sklárny. Špatně spravovaná pec mohla zničit celou dílnu. Úmyslně založený požár by znamenal konec celého komplexu.

Kastorova tvář byla popelavá, výraz zachmuřený, ale odhodlaný. „Takto je to rychlejší,“ řekl, „a efektivnější. Nedovolím, aby se moje dílo dostalo do rukou Ossanů.“

„Řekla jsem Axiovi, aby vzbudil podkoní,“ řekla Thessa a snažila se nemyslet na to, že všechny vědomosti o silice lehnou popelem. „Osedlají koně.“

„Dobře, měli bychom co nejrychleji zmizet.“ Kastora sebou cukl, jako by se vytrhl ze zamyšlení. „Ten prototyp…“ Odmlčel se. „Ne, to je pro tebe moc těžké a není čas.“ Otočil se na jednu stranu, pak na druhou, podle všeho ustrnulý v nerozhodnosti.

Thessa ho popadla za paži a táhla ho za sebou směrem ke stájím. „Můžeme udělat další," řekla mu. „Nechte to plamenům."

„Ano, samozřejmě. Máš pravdu."

Brzy běželi vedle sebe, kolem jídelny, podél hradeb areálu. Oběhli noclehárnu a Thessa si vydechla jen na tak dlouho, aby se zastavila u Ekhiovy voliéry. Výstřely z pistole ho vyburcovaly a strašlivě skřehotal, jak sebou uvnitř klece tloukl. Thessa neměla čas přemýšlet o svém rozhodnutí – prostě otevřela dveře voliéry, neschopna snést představu, že je uvězněný v zuřícím ohni. „Leť, Ekhi! Leť!" Na zlomek okamžiku na ni zíral, vyskočil na bližší bidýlko a pak se jí přenesl přes hlavu. S tlukotem křídel vyletěl do noci.

Thessa s bolestí zírala, jak mizí, dokud neucítila, jak ji Kastora chytil za paži. „Bude v pořádku," slíbil Kastora a ona se jím nechala táhnout. Spěchali kolem další noclehárny a zabočili za roh právě ve chvíli, kdy se zadní brána areálu náhle rozletěla a dovnitř se vřítil oddíl vojáků v grentských uniformách s bajonety připevněnými na mušketách. Thessa jen taktak že nezavolala o pomoc, než si uvědomila, že i tohle by mohli být podvodníci.

Mistr Kastora ji odtáhl zpátky za roh a ve tváři se mu objevil zamračený výraz. Ze směru, kterým přišli, Thessa slyšela křik a výstřely. Zdálo se, že osádka nebyla zastižena zcela nepřipravená.

„Bráníme se!" zašeptala Kastorovi.

„Vskutku." Kastora zřejmě učinil rozhodnutí a z brašny u pasu vytáhl svazek pergamenů, který jí strčil do rukou. „Rozdělíme se."

„*Cože?*"

„Zdvojnásobí se tím naše šance na útěk. Uteč z areálu. Já svolám naši osádku a pokusím se jich zachránit co nejvíc."

„Kam mám jít?" zeptala se zoufale Thessa.

„Vezmi tahle schémata Adrianě Grappo do hotelu Hyacint v Osse."

„To Ossané na nás útočí!" namítla Thessa.

„Ne všichni Ossané jsou stejní," odvětil Kastora ostře. „Adriana mi pomohla s návrhem. Řekni jí, že prototyp se ztratil, ale že tohle jsou schematické nákresy." Chytil ji za předek košile a přitáhl si ji k sobě. „Kdyby se mi něco stalo, chci, abys ten prototyp znovu sestavila *ty*."

„Ale…“

„Nedávej ta schémata nikomu jinému. Žádný ossanský silič nedokončí mou práci. Budeš to ty. Rozumíš?“

Thessa se teď celá třásla, ale snažila se ovládnout a sebrat odvahu, načež se setkala s odhodláním v Kastorových očích. „Ano.“

„Neboj se. Myslím, že k tomu nedojde. Shromáždím osádku na tak dlouho, abys mohla utéct, a pak se stáhneme do města. Pokud všechno půjde dobře, sejdeme se do konce týdne v Adrianině hotelu. Utíkej!“

Než stačila Thessa něco dalšího namítnout, Kastora už byl pryč, běžel podél základů hradby areálu a jeho postava se pravidelně objevovala v občasných záblescích plynové lampy. Thessa několik okamžiků čekala a zčásti doufala, že se Kastora vrátí a půjde s ní. Když se ukázalo, že se tak nestane, několikrát se zhluboka nadechla. Tohle zvládne. V Osse už byla mnohokrát. Nebylo těžké splynout s okolím. Stačilo, aby během cizí invaze unikla z Grentu.

Tak jo.

Obešla stáje zezadu a zastavila se, aby se znovu uklidnila. Na zemi uhladila hromádku pergamenů a pak je srolovala do těsného svitku, než si ho nacpala do boty. Ujistila se, že je schovaný, a připlížila se ke dveřím stáje.

„Axio,“ sykla do tmy. „Axio, jsou koně osedlaní?“ Žádná odpověď. V duchu zaklela, neboť si nebyla jistá, jestli dokáže ve tmě koně osedlat sama. Chvíle nerozhodnosti ji přišla draho, poněvadž se po její levici náhle ozval ostrý hlas.

„Stůjte, slečinko! Ukažte ruce a žádné prudké pohyby.“

Thesse přeběhl mráz po zádech, když se otočila a spatřila muže středního věku ve špatně padnoucí grentské uniformě. K hrudi si tiskl mušketu s nasazeným bajonetem a vypadal, že ji bez váhání použije. Jeho přízvuk byl zcela jistě ossanský.

Thessa se stále ještě snažila vydolovat ze sebe odpověď, když se z ranní tmy náhle něco vyřítilo a zasáhlo vojáka přímo do obličeje. Následovala smršť výkřiků a nadávek, dokud se vojákovi nepodařilo Ekhiho odrazit. Ekhi dvakrát poskočil po zemi, vznesl se do vzduchu a zmizel Thesse z dohledu. Voják zvedl mušketu, zamířil a vystřelil.

Prásknutí muškety okamžitě následovalo jediné mučivé zaskře-

hotání. Thesse vyskočilo srdce až do krku, nemohla popadnout dech, hrůza o vlastní život ustoupila okamžitému vzteku a žalu. Vrhla by se na toho zatraceného vojáka, kdyby ji někdo zezadu nechytil.

„Běž!“ sykl jí Axio do ucha. „Získám ti čas, jen utíkej!“ Aniž by čekal na odpověď, Axio popadl těžkou dřevorubeckou sekeru a postavil se nadávajícímu vojákovi.

Thessa se přistihla, že upaluje s větrem o závod a po tváři jí stékají slzy. Prohnala se stájemi a zadem, odemkla malá služební dvířka v hradbě areálu a proklouzla jimi ven. Během chvilky už spěchala, jak nejrychleji se odvážila, po cestičkách, které vedly do lesa za sklárnou, a cestu jí osvětlovala jasná záře hořící Kastorovy kanceláře.

Unavená, šokovaná, s pulzujícím adrenalinem v krvi, potlačovala Thessa výčitky svědomí, že nechala Axia s tím vojákem samotného. Měla na mysli jediný úkol: musela se dostat z Grentu a pak do Ossy, kde mohla počkat na mistra Kastoru v domě nepřítele.

4

Kizzie Vorcienová, vymahačka cechovního rodu Vorcienů, stála na zápraží na okraji hradní čtvrti v Osse a pozorovala kolemjdoucí hýřily a pouliční umělce, kteří se účastnili oslav slunovratu. Bylo krátce po deváté hodině ranní a do zvuků pouličního jarmarku byla slyšet vzdálená dělová palba.

Přemýšlela, kolik lidí vlastně ví, že na prahu jejich města vypukla válka. Dnes ráno to samozřejmě psali ve všech novinách. Cizinecká legie vtrhla před necelými šesti hodinami do Grentu, aby pomstila smrt Adriany Grappo. Ale články v novinách ještě nemusely nutně znamenat, že to obyvatelé Ossy *chápou*. Špatné věci se koneckonců stávaly ostatním. Oslavy svátků nebudou přerušeny, dokud dělové koule nezačnou bourat činžáky, a ani pak možná ne.

Kizzieinu pozornost upoutal jeden z pouličních umělců. Byla to stará žena v pestrobarevné minstrelské tunice, která měla přes jedno rameno přehozené staré ošuntělé pouzdro na housle. Zdálo se, že ji v těchto končinách znají, protože se tu shromáždil malý dav a stařena je všechny obcházela, povídala si a smála se s přihlížejícími a třásla plechovkou, aby jí lidé darovali mince a bankovky. Když už žádné dary nepřicházely, došla doprostřed ulice a položila na zem pouzdro s houslemi. Otevřela ho, vytáhla nástroj a zapózovala.

Když stařena začala ladit nástroj, zamračila se. Natočila hlavu a její výraz byl víc než zoufalý, až začal být komický. Zamrkala na jedno z dětí. Kizzie se nad tím malým projevem ušklíbla. I když nechtěla, zaujalo ji to, a s rostoucím pobavením sledovala, jak představení trvá už příliš dlouho.

Kizzie začala pociťovat mravenčení na krku, a putovalo jí po pažích až do konečků prstů; pocit, který cítila, když jiný skleněný tanečník začal poblíž používat svá kouzla. Zadívala se na starou hudlařku pozorněji, právě když *něco* vyskočilo z pouzdra na housle u jejích nohou.

Byl to pták. Nebo spíš jeho nápodoba z různobarevného skla. Vyskočilo to z pouzdra na dlažbu a tančilo to na dvou vytáhlých nohách, zatímco stařena dolaďovala housle. Přejela smyčcem po strunách, aby vyloudila jediný dlouhý tón, zatímco se na ni pták díval. Zkusmo zamával křídly a pak vystřelil k obloze, jakmile začala hudlařka hrát.

Děti se rozesmály. Dospělí obdivně vzdychali a tleskali. Přihlížející se navzájem odstrkovali, aby mohli házet peníze do houslového pouzdra hudlařky, a pták se dokonale pohyboval spolu s vzestupnými a klesajícími tóny hudby.

„Tak tohle je něco," přistihla se Kizzie, že říká nahlas. V nejlepších dnech se považovala za cynika, ale tohle vystoupení udělalo dojem i na ni. Existovaly dva typy skleněných tanečníků: ti s velkým talentem a ti s malým. Ti druzí byli poměrně běžní a patřila k nim i sama Kizzie. Dokázala vycítit sklo a ostatní skleněné tanečníky a při vypjatém soustředění dokázala manipulovat s malým množstvím skla.

Velcí talenti byli mnohem vzácnější a téměř vždy vstupovali do armády, kde se mohli rychle vyznamenat na bitevním poli a poté se nechat přijmout do některého z cechovních rodů. Velcí talenti byli respektovaní a obávaní a brali sebe i svou moc *velmi* vážně. Ale tahle žena? Nějak proklouzla společenskými konvencemi a bavila lidi na ulici – a zdálo se, že ji to baví.

„Kéž bychom se všichni dokázali vzepřít očekávání," zamumlala si Kizzie pro sebe. Několik minut sledovala stařenino vystoupení, než ji radost přešla, a přinutila se odvrátit pohled od hudlařky a soustředit se na prácičku, kterou měla před sebou. Tou *prácičkou* bylo malé skladiště, které se nacházelo přes ulici a o půl bloku dál od vyhrávající skleněné tanečnice. Bylo to zapadlé místo hned vedle velké stáje. Většina lidí by mu nevěnovala ani pohled. Na druhou stranu Kizzie strávila poslední dva týdny sledováním ukradené zásilky škvárového písku právě k tomuto místu.

Před skladištěm se povalovala mladá žena v těžké zimní pracovní tunice a přes rameno měla ležérně přehozenou trombónovou pušku. Žena natahovala krk, aby mohla sledovat skleněnou tanečnici, a občas si zívla, myšlenkami zjevně jinde.

Problém gangů, jak Kizzie už dávno usoudila, spočíval v tom, že přitahovaly hlupáky, budižkničemy a lenochy. Pokud někdo nebyl dost dobrý na to, aby se prosadil jako vymahač cechovních rodů nebo aby se přidal k národní gardě, co mohl tak dělat jako dohlížeč na nekalé obchody?

Kizzie opustila zápraží a pomalu se vydala ulicí, minula skladiště a jeho hlídačku, a poté vešla do vedlejší stáje. Spatřila dvojici mužů středního věku, kteří se poflakovali u dveří, oba s malíčky nalakovanými světle modrou klientskou barvou, jež prozrazovala, že jsou služebníky – a také chráněnci – Vorcienů.

„Vy jste ti, po kterých jsem se ptala?" promluvila na ně Kizzie. Ukázala jim svůj siličný symbol: vorcienský obrácený trojúhelník se zapadajícím sluncem nad pouští. Její symbol byl mnohem menší než symboly řádných členů cechu – koneckonců byla jen levobočkem –, ale i tak dokázal vzbudit patřičný respekt.

Jeden z mužů přikývl a nervózně pohlédl do ulice. „Doufám, že ta práce bude rychlá. Slyšel jsem, že s Garoty z Vrchohradí nejsou žádné špásy." Jeho společník horlivě přikývl.

„Garotové z Vrchohradí jsou rádoby cechovní rod, který nedokáže přijít na to, jak bezpečně prodat škvárový písek, který ukradli z vorcienského říčního člunu," odpověděla Kizzie. Snažila se, aby v jejím hlase nezaznělo podráždění. Dřív to tak nebývalo. Dřív se pyšnila postavením a uznáním. Bývala velitelkou celé strážnice národní gardy, která opulentně hostila mocné vorcienské klienty. Teď byla odkázána na sledování lapků.

„Neměli bychom se vrátit, až tu nebude tolik lidí?" zeptal se druhý.

„Je to Vrchohradí. Vždycky je tu plno lidí. Kromě toho by čekali, že na ně zaútočíme v noci. A teď sem dotáhněte svůj vůz a koně."

Aniž by čekala na odpověď, vyšla Kizzie ze stáje. Dotýkala se zdi, kráčela pomalu a nenuceně a zleva se blížila k hlídce. Chudák žena ani nevěděla, že tam Kizzie je, dokud jí nepřitiskla k boku jehlici. Hlídkující se prudce nadechla.

„Máš na výběr," řekla Kizzie příjemně. „Zakřič a já ti udělám díru do plic. Nebo mi odpovíš na otázky a budeš dál dýchat. Pokud sis vybrala druhou možnost, přikývni."

Hlídkující ztěžka polkla a přikývla. „Kdo jste?"

Kizzie zvedla pravou ruku, aby ukázala siličný znak, zatímco levou spolu s jehlicí držela pevně přitisknutou k hlídkující.

„Zaskleně," zaklela žena. „Iasmos říkal, že nás Vorcieni nemůžou vystopovat."

Iasmos byl drobný podvodníček, samozvaný šéf Garotů z Vrchohradí. „Iasmos je idiot," řekla Kizzie. „Kolik jich je uvnitř?"

„Jen Iasmos a holky."

„Definuj ‚holky'." Když hlídkující neodpověděla dost rychle, Kizzie ji trochu popíchla jehlicí.

„Ehm! Jeho sestry, Dorry a Figgis."

„A to je všechno?"

„Ano!"

„Co za druh božího skla mají?"

„Všechny tři mají kovářské sklo. Iasmos má na sobě moudrosklo, ale myslím, že už je měsíce vypotřebované."

„Dobře. Sundej si z ramene ten trombón. Výborně, a teď mi řekni, jakou lekci sis z toho odnesla?"

Hlídkující vydala jakési ííííp, když jí Kizzie znovu dloubla jehlicí. „Neokrádat Vorcieny!"

„Páni, překvapuje mě, že jsi to opravdu pochopila. A teď odsud vypadni. Budu předstírat, že jsem ten tvůj ksicht nikdy neviděla."

Hlídkující udělala, co jí bylo řečeno, a spěchala ulicí, aniž by se ohlédla. Kizzie počkala dost dlouho, aby se ujistila, že to neotočí, a pak zamířila do úzké uličky vedle skladiště. Odhodila trombón do bláta a z kapsy vytáhla náušnice z božího skla. Náušnice byly zručně splétané, tři jako drátek tenká boží skla – moudrosklo, kovářské sklo a zřící sklo – spojené do jednoho mocného kusu. Byly to zdaleka nejdražší předměty, které vlastnila, a podržela je proti světlu, aby zjistila, kolik magie v nich ještě zbývá. Barva odtekla snad z poloviny propletence jako z napůl prázdné sklenice vína. Kdyby si to dávkovala, mohla je používat ještě pět měsíců. Zasunula konce háčků do dírek obou uší, naslouchala šumění magie a cítila se díky tomu více naživu.

Kizzie si od přírody nelibovala v násilí. I když by se pominul její drobný talent skleněné tanečnice, dokázala být nebezpečná. To byl koneckonců předpoklad k tomu, aby se stala vymahačkou cechovního rodu. Ale násilí vždycky vypadalo jako první volba hlupáků. Trocha pečlivého plánování, nějaké ty úplatky a vydírání, možná špetka starého dobrého vyšetřování. To byly její obvyklé nástroje.

Naneštěstí pro ni čistka samozvaného gangu nevyžadovala mnoho důvtipu.

Došla k postranním dveřím skladiště na konci uličky a pořádně na ně zabušila. Opřela se zády o zeď, přehodila si jehlici do pravé ruky a vytáhla z kapsy obušek. Dveře se otevřely a ženský hlas se zeptal: „Kdo je tam?"

Kizzie prudce udeřila obuškem ženu do stehna, což vyvolalo její bolestný výkřik a Kizzie poskytlo dost času, aby si prohlédla ženin obličej. Ano, byla to jedna z Iasmosových sester, Figgis. Kizzie jí podřízla hrdlo, kopla ji dozadu do skladiště a v běhu následovala její padající tělo. Kovářské sklo posunulo limity jejího těla a dodalo jí nadpřirozenou sílu a rychlost, zatímco moudrosklo jí umožnilo zpracovávat okolí, jako by svět stál na místě.

Světlo ve skladišti bylo slabé a nebýt zřícího skla v náušnicích, Kizzie by měla dost ztížené podmínky. Po levici zahlédla Iasmose; muže něco po dvacítce, který měl na sobě ušpiněný, ale drahý kabát, jež nejspíš vysvlékl z někoho, koho zavraždil. Dorry, jeho druhá sestra, stála hned za ním. Oba zírali na Figgis s otevřenými ústy.

Kizzie si přehodila obušek a zasáhla Iasmose přímo mezi oči. Ten se zapotácel, rozhozený na dost dlouho, aby Kizzie mohla překlenout vzdálenost mezi nimi. Její jehlice si našla místo mezi jeho žebry. Kizzie zahlédla, jak Dorry zvedá pistoli. Škubla jehlicí, tím mírně nadzvedla Iasmose a použila ho jako štít, když pistole vystřelila.

Zvuk, zesílený jejím zřícím sklem, Kizzie v uzavřeném prostoru ohlušil. Nevšímala si zvonění v uších, odhodila Iasmose a zanořila jehlici Dorry do oka.

Kizzie zkontrolovala malé skladiště, zda v něm nejsou další členové gangu, a pak se vrátila, aby se ujistila, že všechny její tři cíle jsou mrtvé. Otřela si jehlici o Iasmosův kabát. Srdce jí bušilo,

na rukávech tuniky měla krev a nic pořádně neslyšela. Jinak byla operace úspěšná.

Přerušila své myšlenky a znovu prohledala skladiště. Byla to typická zlodějská zašívárna, ukradené zboží bylo rozházené po podlaze nebo nahodile naskládané na policích. Většinou šlo o věci, které „vypadly" z říčního člunu nebo byly ukradeny kapsáři. Kizzie stále nevěděla, kdo je jejich spojkou v docích, ale to nebylo součástí její práce. Důležitá byla bedna se škvárovým pískem, jen pár stop čtverečních, zastrčená v rohu, s vyraženým siličným symbolem Vorcienů. Byla stále plná jemného, šedavě zbarveného písku, a díky tomu si oddechla. Další domnělá selhání teď ve svém životě nepotřebovala.

Vyměnila si splétané náušnice za kousek léčivého skla a zvonění v uších během chvilky ustalo. Vystrčila hlavu z bočních dveří skladiště. Oslavující dav *musel* slyšet výstřel, ale zdálo se, že to nikoho nezajímá, a tak se vrátila k předním dveřím a odsunula je dokořán.

Venku právě zastavili její kumpáni s koněm a vozem.

„Přivezli jste plátno, o které jsem žádala?" zeptala se jich.

„Ano, madam."

„Dobře. Naložte škvárový písek do vozu, pak zabalte ta tři těla a hoďte je na korbu."

Kumpáni se podívali na krev na Kizziině kabátci, ale nijak to nekomentovali. Věděli dobře, že se Vorcienově vymahačce nemají klást dotazy. Když se pustili do práce, Kizzie si přilepšila některými ukradenými věcmi: třemi zlatými hodinkami, šesti zápisníky, několika kusy nekvalitního božího skla a láhví dvanáctiletého ereptského vína.

„Nejdřív doručte písek a pak odvezte těla do konzervárny šest na Řeznické ulici," nařídila. Mávla rukou k zašívárně. „Veškeré boží sklo, které najdete, připadne cechovnímu rodu. Zbytek těch cetek je váš."

„Služebníčci, Kizzie!" odpověděli kumpáni jednohlasně.

Vrátila se na ulici, kde hodila jedny ze zlatých hodinek do houslového pouzdra hudlařky a zamířila městem do sněmovní čtvrti. V jedenáct došla do své oblíbené kavárny, kde si vyhrnula rukávy, aby na nich skryla krev. Padla do kované židle ve venkovním posezení a položila si hlavu do dlaní, jak v ní ještě dozníval adrenalin.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Ve stínu blesku*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.